

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 6 FEBRUARI 1931 N° 47

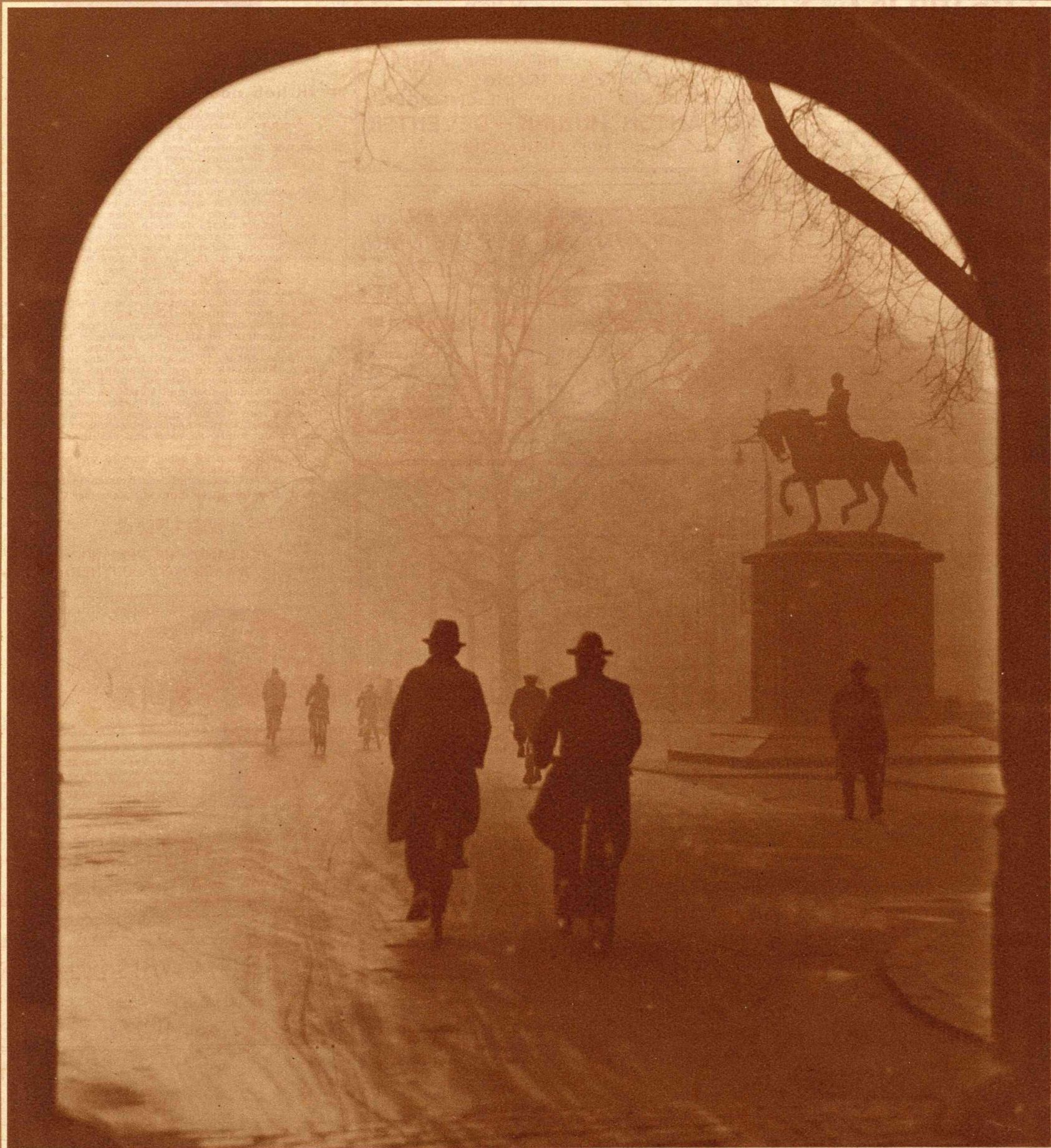
OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 117283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

Schimmenspel

HET BUITENHOF OP EEN MISTIGEN WINTERDAG

Het Buitenhof in nevelstemming.

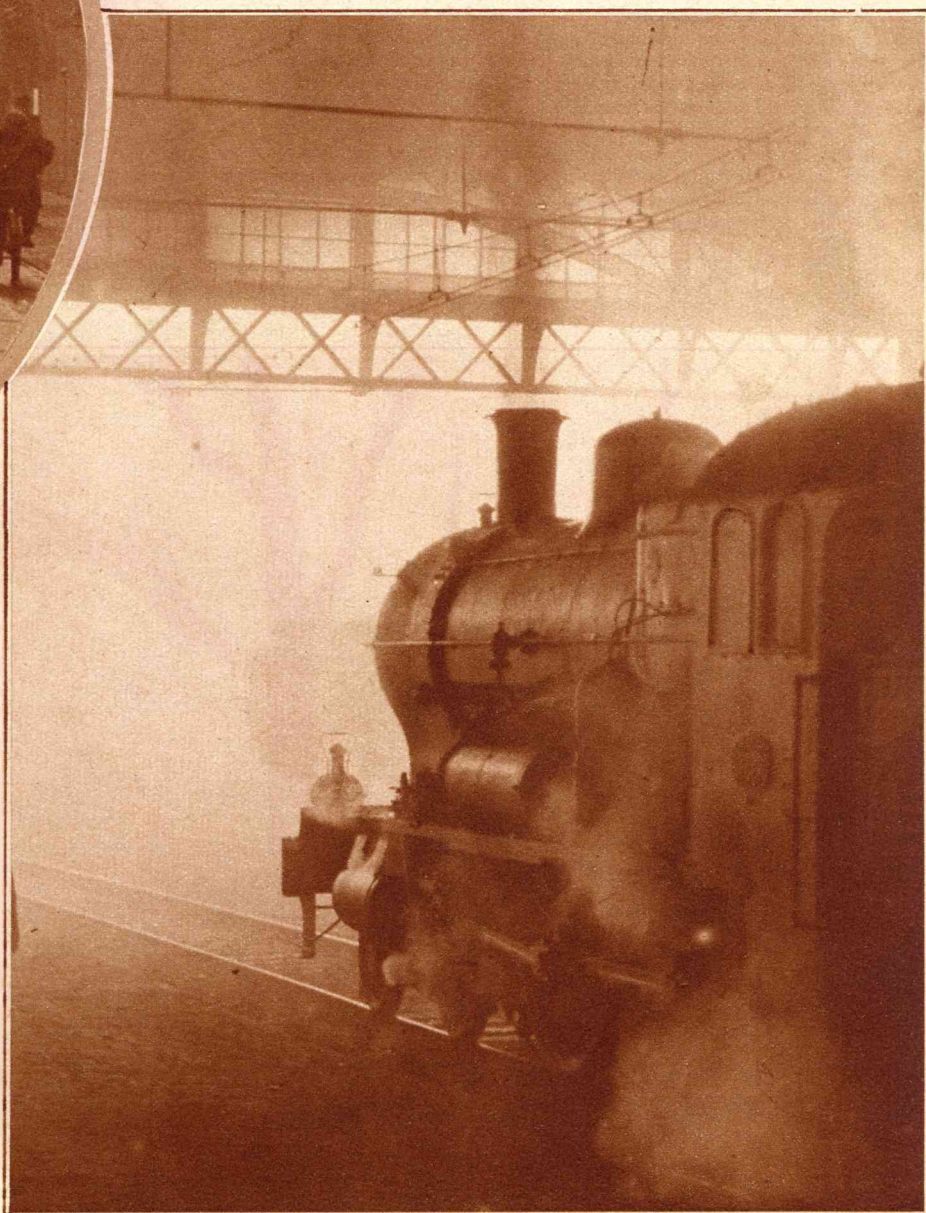
VERVAGENDE VORMEN

Spookachtige gestalten treden te voorschijn en worden weer opgelost in den nevel (Anna Paulownastraat).

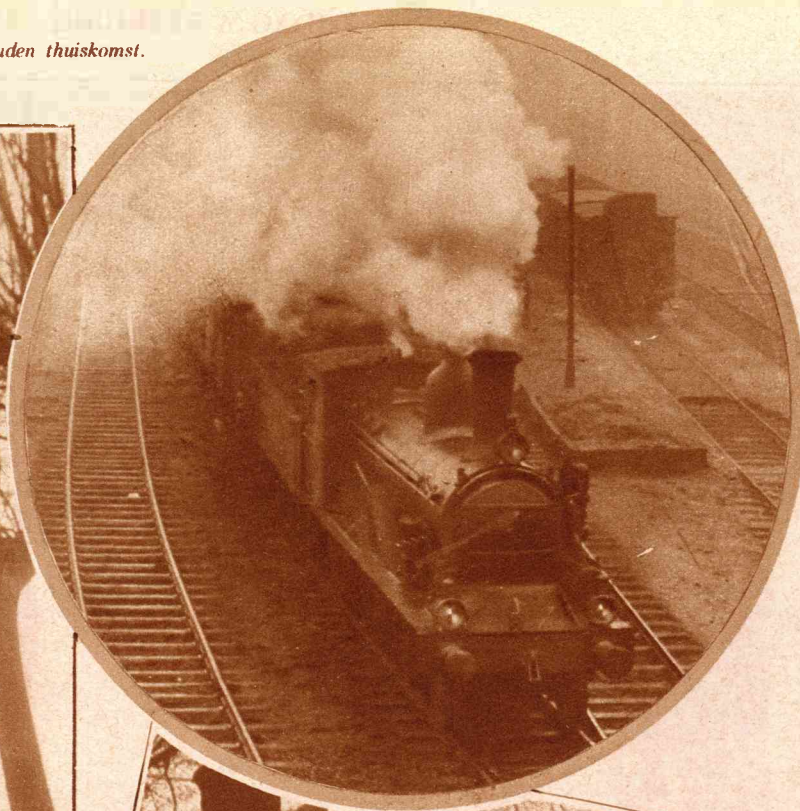
Al naar onzen aard brommen we eens, als we 'smorgens voor 't eerst onze oogen uitwrijven, dat 't alwéér niets is met 't weer vandaag: al maar die vochtigheid en mist: een dooie boel hoor! Geen aasje vorst, dat nog 'n kans geeft op wat fiksche winterpret. 'n Verwaterde winter: betaal je daarvoor soms je contributie aan de ijsclub? — Of we klageng rieperig en melancholiek, of er dan ook niet weer 'ns een zonnestraaltje komt: je wordt er zoo naargeestig van hé — al die donkere, vieze, druilige dagen: 'n mensch raakt uit z'n humeur, als ie nooit weer 'ns een beetje licht en koestering krijgt. — Of we knutteren gezelligjes, nou, dat het ons dan ten slotte toch zoo nog maar beter is, dan met van die allemachtige kou, als we niet dan bij de uiterste noodzaak neus en ooren in den snijdenden wind wagen en maar knus achter de kachel kruipen — ik rij toch niet; ja, lachen jullie maar, ik vind 't zoo best uit te houden! Kom, laten we onze pogingen staken om melkboeren- en kappers-morgenconversatie te veredelen tot weekblad-lectuur, en u eens laten zien, wat we allemaal, mopperaars, klagers en knutterende kleumers, zoo licht voorbij loopen op zoo'n prachtige mistdag, onbewust van die eigenaardige en bijzondere schoonheid, die vocht en nevel aan stad en straten, aan park en vijver meedeelen kunnen. We loopen met vies-opgetrokken neuzen

Gereed voor den tocht door het grijze onbekende.

De knoestige wilgen steken hun fantastische takkebossen in den ijlen damp.

Behouden thuiskomst.

Op de tooverachtige gestalten, die de boomen en de huizen zelfs aannemen, nu ze omhangen worden met dien teeren sluier van zachtblauw waas. Wat teekenen de krachtige stammen zich daar spookachtigforsch en sprekend in af, en wat wonderlijk ijl en fijn aderen en verschemeren de dunnere takken in de sprookjesachtige sfeer. . . . Als u daar eens op lette den volgenden keer. Neen 't zal de conversatie wel niet veel veranderen. Maar uw stemming verbetert er misschien een ietsje op.

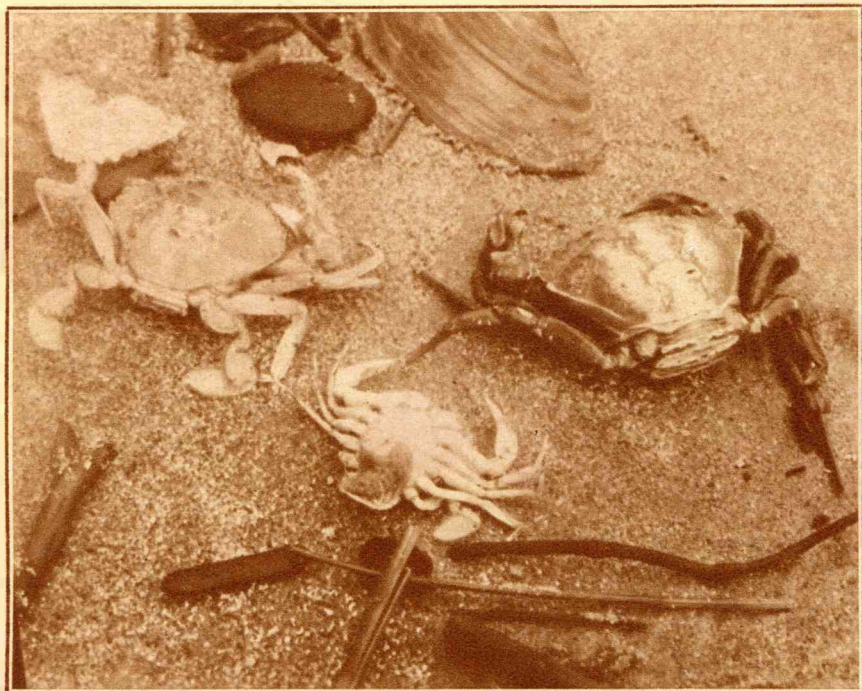
F. d'ALBEMARLE.

Mist in het park. Wat teekenen de krachtige stammen zich spookachtigforsch en sprekend af in het blauwe waas, en hoe wonderlijk ijl en fijn aderen en verschemeren de dunnere takken in de sprookjesachtige sfeer.

en met onze ontevreden gezichten weggedoken in onze kragen niet verder dan van huis naar de tram: wat is er nu aan bij zóó'n weertegaan wandelen. Je ziet geen vijf pas voor je uit en die grijze kledderboel, daar draai ik m'n hand niet voor om! Dadelijk gauw m'n overschoenen (c.q. Russische laarzen) uit en lekker bij de kachel hoor, met de schemerlamp op, want 't is zóó donker hé? Maar hebt u ooit gelet op dat schilderachtig en mysterieus aanglijden en verdwijnen van menschen en dingen, die half-onwezenlijk uit 't grijs te voorschijn treden om er na eenige oogenblikken weer in te worden opgelost?

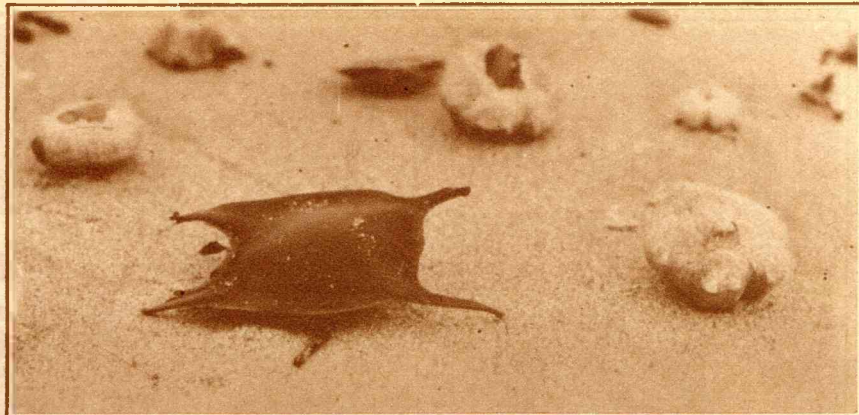
De avond valt over het Carnegieplein.

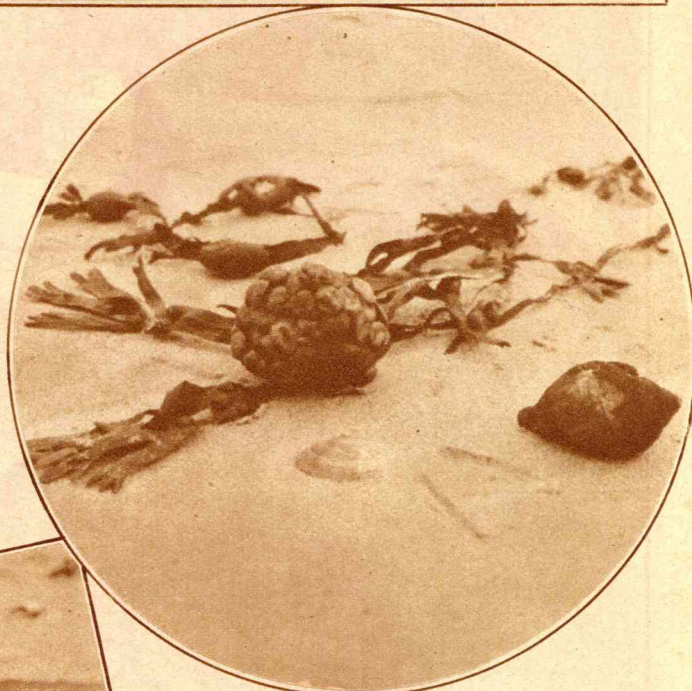

Rechts strandkrab, links zwemkrab. Midden zwemkrab met opengeslagen achterlijf, waar de eieren worden geborgen en vastgehouden door draadvormige pooten.

Wie na een storm, zooals we voor enkele weken beleefden, de moeite neemt, een wandeling langs het strand te maken, vindt er massa's schelpen van allerlei vorm, ontelbare krabben, zeesterren en andere dieren, die door het woelende water uit de verborgen diepte omhoog zijn geroerd en door denloed achtergelaten op het gloeiende zand der kust. Vooral de zeesterren interesseeren den leek. Zij behooren tot de stekelhuidigen en danken hun naam aan hun eigenaardigen lichaamsbouw en de kalkafzettingen in de huid. Elke arm is hol en bevat bepaalde organen. Aan de onderzijde is iedere arm voorzien van ontelbare voetjes,

Eierkapsel van een rog te midden van zeeëgels. In deze veilig afgesloten huls kunnen het roggen-ei en het jonge dier zelf veilig tot ontwikkeling komen.

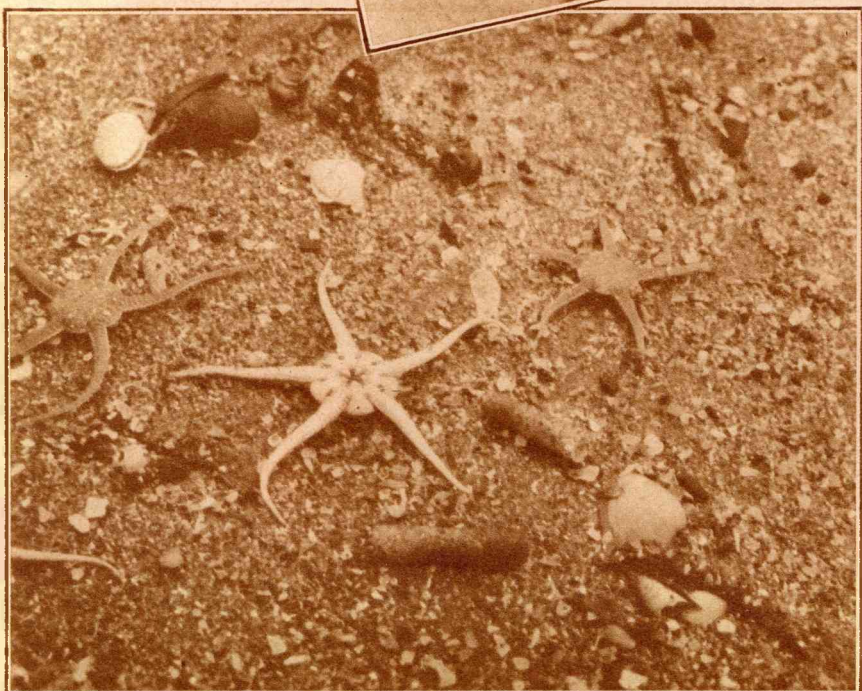
Zwaardscheeden, schelpen van plaatkieuwige weekdieren, bestaande uit twee lange, smalle kleppen, aan de rugzijde vereenigd.

Zeewier met eierkapsels van de gewone wulk. De wulk, een buikpootig weekdier, hecht haar eieren in de donkere hulsels aan wrakhout, wier, enz. Op den voorgrond een Venus-schelp.

WAT DE ZEE
AANSPOELT

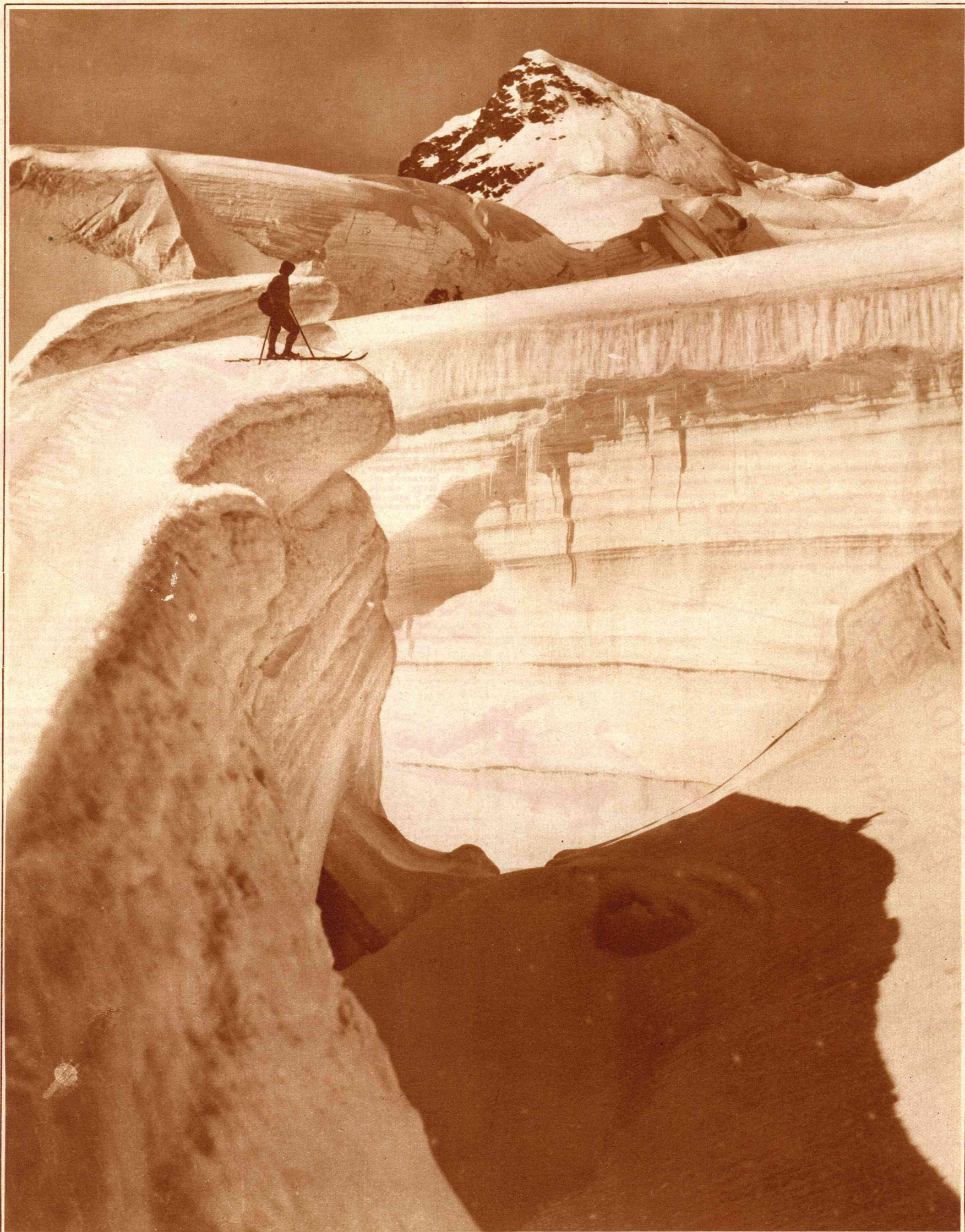

maarmede de zeester zich voortbeweegt en haar prooi opzoekt, welke bestaat uit mosselen en andere schelpdieren. Ofschoon de mossel bij de omarming van de zeester haar schelp sluit, weet de aanvalster ze ten slotte toch te openen om zich aan den inhoud te vergasten.

Gewone rode zeesterren, waarover wij hierboven een en ander vertelden, van boven en van onder gezien

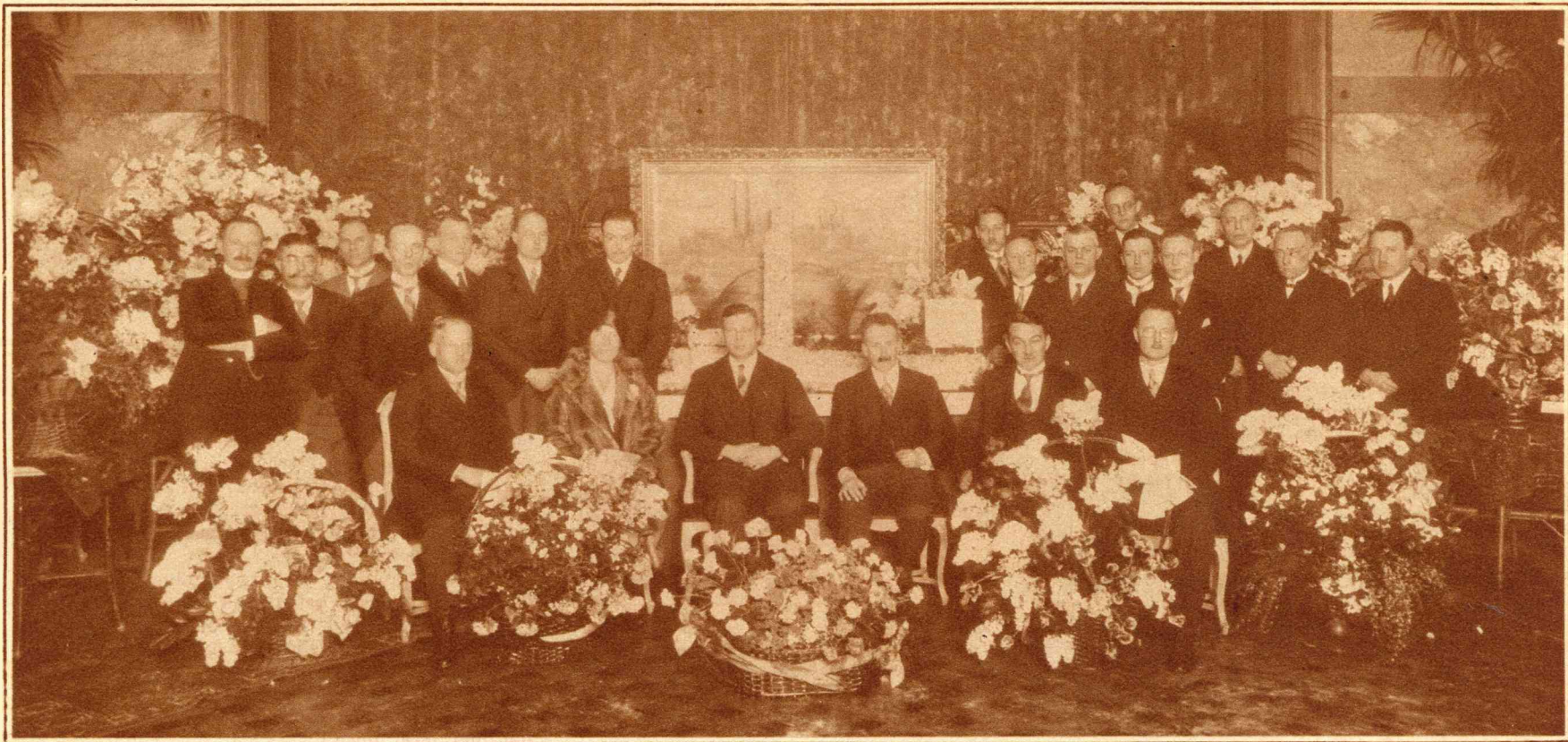
Slangsterren, twee van boven, één van onder gezien, met op den voorgrond twee leeg kokers van de goudkam. De goudkam is een worm, die met behulp van zandkorrels een koker bouwt om er het veege lijf in te bergen.

OP DEN GLETSCHER:

J. GABERELL.

een kloof in den enormen Jungfrau-gletscher; op den achtergrond de Rottalhorn.

Ter gelegenheid van het zilveren jubilé van ons Gemeentelijk Electriciteits Bedrijf recipieerde Maandagmiddag de Directie in De Twee Steden. Op onze foto ziet men den directeur, ir. Bakker met echtgenoot temidden van de heeren Trooster (links), Benoist, Frings en Beek (rechts).

HAAGSCHIE KRONIEK

Het is haast niet te gelooven, maar ik heb hier in Den Haag nog enkele niet-omgehakte boomen ontdekt.

Er is nog wel geen verkeer op de plaats, die ik op het oog heb, maar wat niet is, kan komen en daarom:

Wel EdelGestrenge Heeren Hoofdamtbenaren-Houthakkers, met verschuldigten eerbied geeft ondergeteekende te kennen:

dat hij het in 't belang acht van ons toekomstig geslacht, dat die anderhalve, vergeten boom alsnog met bekwamen spoed wordt omgehakt;

dat deze boomen het karakter van Den Haag totaal bederven, want:

dat onze nieuwe bebouwing, straten van zeventig meters breedte en landhuisjes terzijde van drie meters hoogte, in geasphalteerde omgeving, Den Haag toch maakte tot een uitgestrekte vlakte in prachtig grijze eentonigheid;

dat het een gebiedende eisch is van moderne aesthetica, dat alles kleuren lijnloos wordt vervlakt tot grauwe stompzinnigheid;

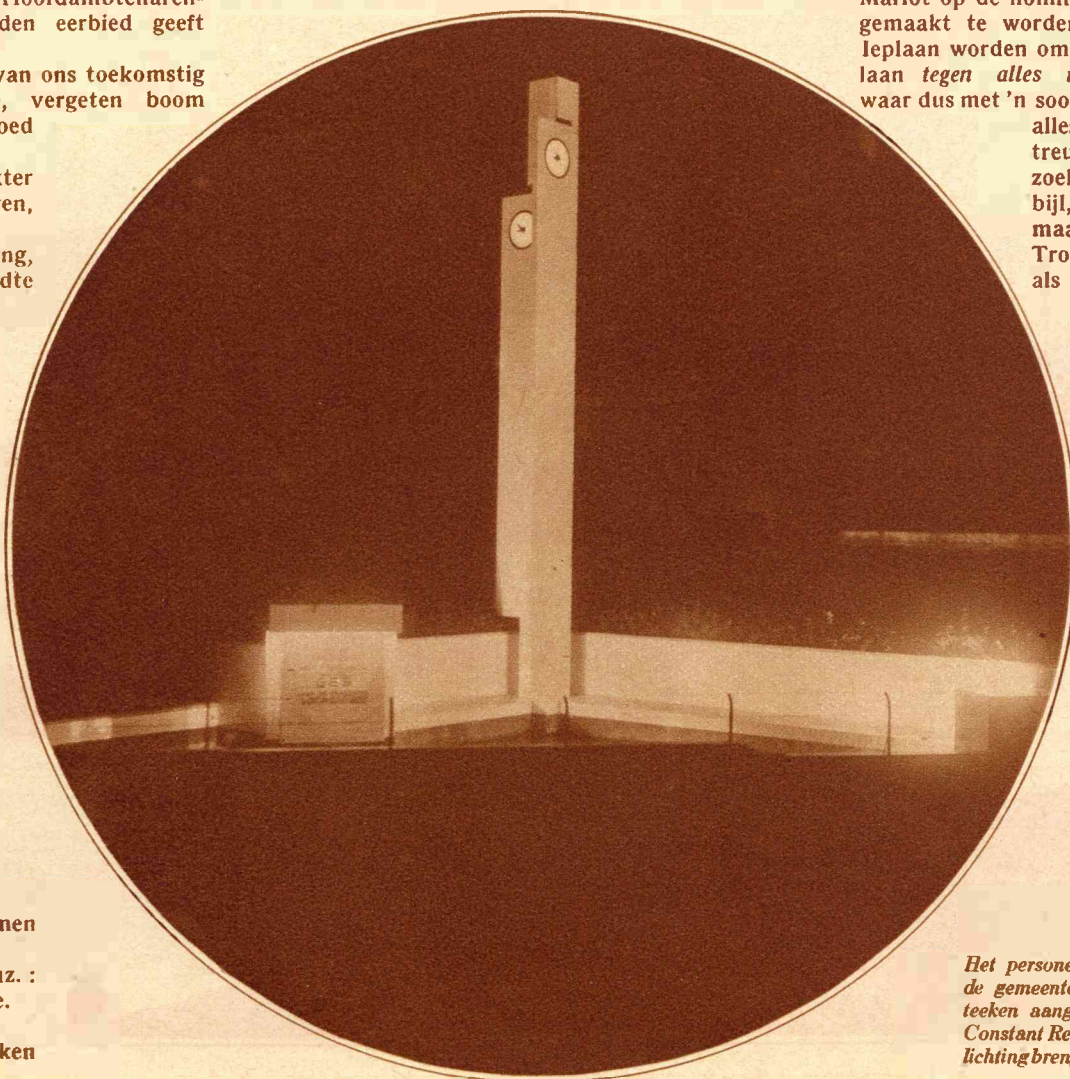
dat deze paar boomen alsnog 'n frissche noot aanbrengen in die steenwoestijn;

dat het dus, uit 'n oogpunt van welstand en veiligheid in de toekomst, meer dan noodzakelijk is, dat u een gewapende macht van hakkende beulen ter plaatse zendt, om ook deze laatste boomen tegen het asphalt te kwakken.

't Welk doende, enz.:
Ondergeteekende.

'n Feit is — als je 'n varken

'n Request aan de houthakkers — Je moet 'n varken aan z'n staart trekken, als je 't vooruit wil hebben, dus.... — De Laan van Alsmarvoort — Prof. van de Bilt spreekt over het Haagsche probleem — 'n Tip aan Zijn edelachtbare — Wie vond het geel uit?

vooruit wilt hebben, moet je 't aan z'n steertje trekken. En waar de klachten van de Haagsche burgerij niets, maar dan ook heelemaal niets helpen; waar al het geschrijf in de bladen tegen die natuurvernietiging „slechts” wordt beantwoord met nog meer vernietiging; waar nu weer ons schoone Marlot op de nominatie staat met den grond gelijk gemaakt te worden ongeveer; de boomen in de leplaan worden omgehakt; de Groot Hertoginlaan tegen alles in, grondig wordt bedorven, — waar dus met 'n soort van Russische regeermethode alles wordt gedaan om beleefde, treurige, dringende en massa-verzoeken te beantwoorden met de bijl, daar.... trek ik het varken maar eens aan z'n staart. Trouw zal ik opgave doen, als ik weer 'n boom ontdek en beleefd verzoeken dien onverwijld om te hakken. Misschien.... dat men het dan „lekker tóch niet doet”....

De Laan van Alsmarvoort schiet aardig op. Men begint binnenkort, bezijden Kijkduin, de zee te dempen om de Laan nog 'n ietsje te verlengen. Dan kun je trammen van Marlot naar Londen. Allemaal langs lieve landhuisjes met tuintjes voor en achter, links en rechts en hier en daar 'n snoepwinkeltje en dameskapster. In de trottoirs, zes tot zeven meters breed — erfpachtgrond wordt altijd royaal verstrekt — worden leuke

Het personeel van het jubileerende G.E.B. heeft de gemeente ter herinnering dit stijlvolle gedenkteken aangeboden, dat voor de fabriek aan de De Constant Rebecquestraat is opgericht. De fraaie verlichting brengt 's avonds 'n fantastisch effect teweeg

grasveldjes aangelegd, zooals reeds in de Mispelstraat en Aardbeistraat en Klapbessenplein en Pisanglaan en Apenootjeskade, waarin 't wit en rose van tedrogen-liggende-luiers, handdoeken en directoires, het wát aardig zullen „doen”. Zoodat het tramritje Marlot—Londen voor 'n dubbeltje werkelijk iets gezelligs krijgt.

Heusch, ik moet zeggen, de moderne architectuur en stedenbouw weet verrassende dingen te bereiken.

O.a.: dat Den Haag, dat als stad begon, zóó groot is geworden, dat het nu weer een dorp is. Ik zeg maar: die prutters van vroeger, die zoo maar zonder theorieën en zonder vaktijdschriften vooral — waar je mekaar zoo lekker in kunt opkammen — die prutters van vroeger dan, die van die bonken gothiek neerzetten, kathedralen en andere onsterfelijke monumenten, die prutters zagen toch maar geen kans om van 'n stad met $4\frac{1}{2} \times$ honderdduizend inwoners 'n dorp te maken, 'n steppenland waar je nooit meer iemand tegenkomt!

Dat knappen wij vandaag allemaal op.

Hakken maar.... dat de tranen en de spanen in je oogen springen.

Leve de moderne krankzinnigheid.

Leve de Hoofdambtenaar-Kunstenaars met lineaal en hakbijl in hun blazoen! En.... wat minachting voor de burgerij die voor hun salarissen zorgt. Leve!

* *

In verband met de gestage uitbreiding van Den Haag (tot dorp) en het spoorwegprobleem, hield het raadslid prof. van de Bilt, 'n voordracht deze week voor de Vereen. voor Handel, Nijverheid en Gemeentebelangen. Na een klare uiteenzetting van de vele fouten, die Den Haag aankleven, besloot spreker: „de Haagsche burgerij dient zich vóór de behandeling van de volgende rijks- en gemeentebegroting duidelijk uit te spreken, dat deze zaken urgent zijn en door haar niet als afgedaan worden beschouwd.”

Geachte professor, als de burgerij zich er mede durft bemoeien, gebeurt er op z'n mooist.... niks! Op z'n gewoonst.... het tegenovergestelde!

De bijzonder belangwekkende en ook bijzonder geslaagde tentoonstelling, welke ons Gemeente-Archief arrangeerde van prenten en fotografieën betreffende de verandering in het Haagsche stadsbeeld, interesseerde ook H. M. de Koningin Moeder, die er Zaterdag j.l. een bezoek bracht.

Supraphoon Tentoonstelling

Met ingang van Zaterdag 7 Februari a.s. wordt in het pand aan den Stationsweg 34a een permanente tentoonstelling van Supraphoonkoffers en platen georganiseerd. De tentoonstelling is geopend des Zaterdags van 14 uur tot 22 uur; op andere werkdagen van 14 uur tot 20 uur. 's Zondags gesloten. Tijdens de tentoonstelling worden doorlopend Supraphoonplaten gespeeld. Toegang vrij voor abonné's.

Als goedwillend raadslid draag ik u, namens de burgerij, deze bittere ervaring eerbiedig op. Misschien kunt gij ze ter plaatse eens lanceren. Vooral nu we een nieuwen Burgervader hebben, die aan deze „politiek” nog niet gewend is — en ervoor bekend staat, z'n stoeren wil te laten gelden.

* *

Als kunstenaar, als schrijver, als musicus — als scheppend mensch in-'t-kort — wordt men wet- telijk beschermd tegen diefstal van z'n geestes- werk.

Ondanks dat, wordt men.... arm bestolen! Maar op een wijze, die door de wet niet achter- haald kan worden. Waaruit voortvloeit: dat de dieven bovendien die gestolen waar voor eigendom laten doorgaan. Een verschrikkelijk schijnend verschijnsel voor den waren artist. Tevens 'n reuzegemak voor den parasiet. Het geldt hier de plukkerij van origineele, zeer persoonlijk-eigen vindingen en scheppingen, ontstaan uit jarenlange studie en geploeter.

En hierop, op de z.g. bescherming tegen dat funest geparasiteer, berust ook ten deele de be- scherming van industrielen eigendom....!

En nu schijnt plotseling een industriele onder- neming de uitvinding te hebben gedaan van GEEL. Want, omdat de „Koninklijke” al haar attributen met gele verf besmeert, dáárom mogen anderen dat niet meer doen!

Volgens deze zienswijze — nota bene reeds door één rechterlijke instantie gedeeld — kan vandaag of morgen een slim bakkertje z'n broodrecept deponeeren en.... mag niemand anders meer brood bakken dan die ééne gladjanus.

Er is hier 'n soort oorlogje gaande in de benzine- wereld over het „Koninklijke” geel en nu en dan trekt men in optocht naar benzinepompen, met kwasten en verpotten en vernielt eens anders verfwerk omdat het.... geel is.

'n Fraaie vertooning voorwaar!

En voor den kunstenaar om z'n schouders op te halen voor de armoede van geest van zoo'n rijke maatschappij!

Den Haag, 2 Februari 1931.

A. A. L. GRAUMANS.

De nieuwe Scheveningsche Visschershaven is thans in gebruik genomen, en een groot getal loggers heeft er reeds ligplaats gekozen.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

No. 25

blauwe oogen, maar Rita bleef waar ze was. Ze durfde zichzelf of haar bonzend lijdend hart niet te dicht bij zijn lippen te wagen.

„Dit is dan de waarheid, m'n engel,” fluisterde Edmond haar toe, „en je moet ze gelooven: Ik ga niet met m'n nicht trouwen. Ik heb het haar nooit gevraagd en ik zal dat ook nooit doen. Ik heb tot dusver nog geen enkel meisje ten huwelijk gevraagd. En laat niemand je iets anders trachten wijs te maken. Estelle is 'n aardig meisje, maar — maar — Och, m'n lieveling, ik heb je de laatste twee dagen vreeselijk gemist. Ik heb zóó naar je verlangd, dat ik er ziek van ben geworden. Je bent geen oogenblik uit m'n gedachten geweest.”

Nu zou deze vurige bekentenis het hart van elk meisje tot den zevenden hemel van gelukzaligheid hebben opgeheven, maar niet aldus het hart van Rita. Ach ja, ze geloofde hem wel! Iets in haar binnenste zeide haar, dat hij haar beminde, maar toch was z'n liefde niet voor Rita Holiday bestemd. Binnen 'n paar dagen zou zij immers weg zijn! Henriëtte had haar dat verteld. Springfield. — Waar lag Springfield, en de vrienden van Mr. Blackstone, naar wie ze heenging — wie waren zij? Ach, wat kwam er dat eigenlijk op aan! Gemakkelijker zou het geweest zijn, onder vreemdelingen te gaan, indien Edmond de teedere kussen op het vlot had vergeten. In onuitsprekelijke wanhoop bevrijdde zij hare hand en zonk terug. Twee groote tranen verschenen aan haar neergeslagen wimpers en rolden over haar wangen.

Edmond had het gevoel, alsof een nijptang zijn hart vastgreep en het wilde vermorzelen.

„Ach, m'n lieveling, huil toch niet!” zei hij met gesmoorde stem. „Ik zal je altijd nodig hebben. Ik kan je geen oogenblik missen. Ze zullen je niet wegzenden — nóóit, nóóit! Je hebt me op het vlot beloofd, dat je me nooit zoudt verlaten. Rita, wil je met me trouwen? Vandaag desnoods, als het moet? O, zeg ja, zeg ja, m'n lieveling!”

De liefde had hem de kracht gegeven, overeind te komen, zich voorover te buigen en haar handen te grijpen, terwijl zij verschrikt opstond.

„Ga weer zitten, liefste,” smeekte hij, met 'n zenuwachtige trilling in z'n stem. „Lieveling, hou toch van me — je moet!”

Doodsbleek, stond eensklaps John Worth bij het bed, nog vóór een der jonge menschen er zich bewust van was.

„Oom John!” riep Edmond op schrillen toon uit.

„Ja, hier ben ik, m'n jongen!” — verdere woorden kon Worth niet vinden. Hij zag even bleek als Edmond zelf.

„Ik hou van haar, oom John!” riep de jongeman, „en ik weet, dat zij ook van mij houdt. Niet één, zelfs u niet, zal haar van mij wegnemen. Begrijpt u dat? Ik zal met haar trouwen. Hebt u dat verstaan? Zij zal vandaag al met mij trouwen, als het kan. Zonder haar kan ik niet leven!”

Zijn tanden klapperden hoorbaar. Hij leek zóó vreeselijk ziek, dat John Worth door schrik werd bevangen.

„Kalm toch, Edmond, kalm!” vermaande hij, en hij richtte zijn blik op Rita. Een lieflijker en tevens ongelukkiger meisje had hij nog nooit gezien. Zij zag er even verslagen, even ziek uit als de huiverende jongeman in het bed. Het was moeilijk voor zoo'n teergevoelig man, een man, die liefde en sympathie voelde voor de jeugd, haar niet meteen in z'n armen te nemen, zooals ze daar ineengedoken stond te schreien.

Maar er was het plichtsgevoel, dat aan zijn ziel rukte, en het gezond verstand, dat zich met luide stem deed hooren. Natuurlijk kon hij om billijk te zijn tegenover de overleden moeder van den jongen, deze zaak niet aanmoedigen!

„O, Mr. Worth,” zuchtte Rita ten slotte, „u weet, dat ik Edmond niet mag beminnen — dat Edmond mij niet mag beminnen!” Toen begon zij zóó te beven, dat zij niet kon voortgaan.

„Ja, dat weet ik, m'n kind,” haastte John zich te zeggen. „Dat weet ik heel goed. Edmond is zoo dankbaar, dat hij zich verbeeldt —”

De zuster knikte en trok zich terug. Hij voelde een plotselinge opwelling van dankbaarheid, dat die knappe jongen onder zijn bescherming was gesteld.

„Het lag me al zoo bij, dat ze haar niet wilden laten komen,” zei Edmond heftig. „Maar nu kom ik ook onmiddellijk uit dit bed, oom John.”

Mr. Worth lachte flauwtjes, maar het was geen vrolijke lach.

„Niet zoo hard van stapel loopen, m'n zoon,” zei hij. „Ze komt spoedig. Miss Willoughby is haar gaan halen. Het is verduiveld vreemd, hoe sommige menschen denken. Ik was genoodzaakt 'n paar scherpe woorden met Mr. Blackstone en zijn zusters te wisselen.” Hij werd ernstig, terwijl hij vervolgde: „Je moeder had gelijk wat Kresserie en Macpel betreft. Ik ben van meening, dat ze het geld moeten hebben in weerwil van hun schandelijk optreden tegenover jou en Rita.”

Zich niet langer meer interesseerend voor de ontvoerders, vroeg Edmond:

„Was m'n stiefvader erg razend over Rita?”

„Ja, heel erg! Het leek wel, of hij bang was, dat Rita je misschien zou opeten!” Worth's oogen twinkelden. „Tusschen twee haakjes, Edmond, je vindt het toch zeker goed, dat ik in de kamer blijf, terwijl miss Holiday hier is? De familie was bijeen, toen ik op het tooneel kwam, en mijn aankondiging veroorzaakte 'n heele opschudding. De arme Mrs. Atherton kreeg een zenuwtoeval, en miss Henriëtte betuigde heftig, dat zij naar boven zou komen om Rita te chaperonneren, maar ik heb zelf die taak op me genomen.” Hij hield op en keek Edmond peinzend aan. „Zeg 'ns, m'n jongen, wist je al, dat miss Holiday voor 'n tijdje naar Springfield zal worden gezonden?”

„Naar Springfield gezonden? Waarom?” haastte zich Edmond te vragen.

„Ik weet het ook niet,” antwoordde Worth hoofdschuddend. „Blackstone weigerde mij elke inlichting. Hij is Rita's voogd, zooals je weet.”

„Maar als ze weggaat, zal ik haar niet meer zien, vóór ik in staat ben uit te gaan,” zuchtte Edmond.

Hij had geen tijd om nog verder voor zich of Rita te pleiten, want de deur ging open, en miss Willoughby en Rita zelf kwamen binnen. De verpleegster hield van romantiek, en zij bewonderde het bleek, liefelijke meisje, ondanks het afschuwelijke zwarte costuum. Hoe graag had zij bij haar thans glimlachenden patiënt willen blijven! Maar zij kende haar plicht en vertrok.

„Ik ga zoolang bij dat venster staan lezen, Edmond,” zei Worth, nadat hij Rita had gegroet. Meteen keerde hij zich om en stapte naar het raam. Twee seconden later nam hij 'n magazine op en concentreerde al z'n aandacht op den inhoud ervan.

Gedurende een lange poos starden Edmond en Rita elkander aan. Beiden jongen menschen scheen het toe, of zij alleen op de wereld waren. Edmond was sprakeloos, zoozeer popelde hij van verlangen. Hij strekte zijn hand uit, en bijna als iemand die in een droomtoestand verkeert, ging Rita op hem af en legde haar vingers in de zijne.

„Ga zitten, liefste,” fluisterde hij. „Ik was juist van plan, het bed uit te springen om je te gaan zoeken.”

Rita ging zitten, bevend over al haar ledematen. Niemand dan zichzelf en God wist, hoezeer zij naar dit oogenblik had verlangd. En nu het was aangebroken, was haar tong verlamd. Wel vijftigmaal had zij haar eerste woorden tot hem bij zichzelf gerepeteerd. Zij zou hem vragen naar zijn been en in 't algemeen naar den staat van zijn gezondheid. Ze zou hem zeggen, hoe mooi de dag was, hoe heerlijk de bloemen geurden — O, ze was van plan geweest er 'n paar te plukken en ze mee te brengen! Maar al had ze er haar leven mee kunnen redden, ze had geen volzin kunnen uitbrengen. Ze was zich enkel bewust van de verblindend blauwe oogen, die op haar waren gericht.

„Rita,” fluisterde Edmond innig, „hoeveel malen heb ik je gekust op het vlot?”

Zij staaarde hem aan, aldoor bleeker wordend, en aangezien haar tong nog steeds den dienst weigerde, was een licht schudden van het glanzende, donkere hoofd het eenige antwoord, dat hij kreeg. Terwijl ze haar gelaat schuw hield afgewend, deed ze een poging om haar hand weg te trekken, maar hij hield ze stevig vast.

„Neen, neen,” smeekte hij met aandrang, „laat mij dat kleine handje vasthouden. Het is van mij. Heb je spijt, Rita, dat je mij gekust hebt? O, neen toch zeker?”

Wederom maakte het gekrulde hoofd een vlugge ontkennende beweging en Edmond voelde zich gelukkiger.

„Zou je me nu 'n kus geven, lieveling, als ik oom John zou vragen, de kamer 'n minuut te verlaten?” fluisterde hij.

„Nee, o, nee,” bracht zij er met bevendelippen uit. „Waarom?” protesteerde hij. „Je zeide — o jij deugniet — dat je me niet kuste, omdat ik 'n smak tegen het been had gekregen! Rita, lieveling, kijk me aan!”

„Je gaat immers met miss Atherton trouwen,” klonk het uit Rita's gloeiende keel.

Edmond staaarde haar wezenloos aan.

„Zeg eens, wie heeft je dat verteld?” vroeg hij ten zeerste verrast.

Rita's onderlip trilde. Zij zette er haar tanden in om er beter de baas over te blijven.

„Ik heb het al lang geweten,” klaagde ze daarop met gebroken stem. Zij rukte aan haar vingers. „Laat m'n hand nu los asjeblief!”

„Nee, lieveling, nee,” smeekte Edmond. „O, je kunt toch niet bedoelen — Rita, o liefste, wil je me nu gelooven, als ik je iets ga vertellen?”

„Ja!” antwoordde ze, maar het klonk heel zwakjes en weifelend.

„Kom dicht bij, liefste,” drong hij met heesche stem aan. „Je zit te ver van me vandaan, en ik wil niet, dat oom John het hoort.”

Gedurende een ondeelbaar oogenblik starden een paar donkere kijkers in een paar fonkelend

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Willard Blackstone is gehuwd met de rijke weduwe Blanche Rixby. Kort nadat hij de leiding over haar warenhuis op zich genomen had, brandde dit af, en sedert dien parasiteert hij met zijn beide zusters, de ongehuwde Henriëtte en de weduwe Agnes Atherton, mitgaders dezer dochter Stella of Estelle, op het vermogen van Blanche. De familie Blackstone tracht met alle middelen een huwelijk tot stand te brengen tusschen Blanche's zoon Edmond Rixby, die juist aan de Universiteit is afgestudeerd en nu wil gaan schilderen, en Stella, die eveneens succesvolle studies beëindigd heeft, maar den eersten prijs zich ontnomen moest zien door een eenvoudig meisje, Rita Holiday, pleegkind van den schrijnwerker Pock. In werkelijkheid is Rita een halfzuster van Stella Atherton, maar heeft, zonder zelfs haar eigen naam te kennen, steeds den naam harer vroeg overleden moeder, Holiday, gevoerd, daar Francis Atherton dit eerste huwelijk tegenover Agnes en de andere Blackstone's geheim heeft gehouden. Nu Francis overleden is, zou Rita eigenlijk boven Stella zijn voornaamste erfgename zijn. Maar om elke mogelijkheid van aanspraken te voorkomen, ontfoetselt Willard Blackstone, op de hoogte van den toestand gekomen, aan Rita's stervende grootmoeder de acte van het huwelijk harer dochter met Francis Atherton. Hij verspreidt lasterpraatjes over Rita's afkomst en vertrouwt haar ter verdere opvoeding aan zijn zuster Henriëtte toe, die 't kind het leven geheel ondraaglijk maakt. Op Edmond, die haar enkele malen ontmoette, heeft haar verschijning diepen indruk gemaakt. Bij een echtelijken twist over fantastische sommen, die Willard voor zich en zijn zusters noodig heeft, over de kwestie van den warenhuisbrand en over de geheimzinnige behandeling van Rita Holiday, wordt Blanche Rixby door haar man geslagen en daarna wordt zij ernstig ziek. Blanche heeft haar moeilijkheden toevertrouwd aan haar notaris John Worth, denzelfde, die Rita Holiday aan het eind van haar studie op het college de gouden medaille heeft uitgereikt en die bijzonder met haar ingenomen is. Op haar sterfbed waarschuwt Blanche haar zoon Edmond, niet te trouwen met Estelle. Na haar begrafenis trachten Willard Blackstone's zusters beiden de plaats van meesteres op Twin Hedges, Blanche's villa, in te nemen. Terwijl Willard en zijn zusters twisten, heeft Rita Edmond door een toeval gewond op een vlot in de baai gevonden. In den vliegende storm raakt het vlot op drift, de baai in, maar de motorboot van Jack Kresserie en Rufe Maepel (die door Blackstone valscheijlijk van den warenhuisbrand beschuldigd en daarvoor gestraft waren) neemt hen op. Door vrouwelijke list weet Rita, wanneer zij beseft, dat de mannae niet veel goeds met hen voor hebben, drie der vier opvarenden op te sluiten, en met een revolver dwingt zij Jack Kresserie, naar Bradmere terug te keeren, en hen bij Pock's huis af te zetten. Beide jongelui herstellen spoedig van de doorgestane koude en angsten. Ondertusschen komt notaris John Worth Blanche's testament voorlezen, dat Edmond onder zijne voogdij plaatst en Willard en diens zusters niet meer dan een voldoende jaargeld toekent. John Worth bewerkt, dat Rita bij Edmond toegelaten had, hetgeen de Blackstone's tot nogtoe steeds verhinderd hadden.

„Ik verbeeld me niets,” protesteerde Edmond, terwijl zijn schouders onrustwekkend schokten. „Ik houd van haar. Zij houdt —”

„Je bent een heel verstandig meisje, Rita,” viel Worth hem in de rede. „Ja, ja, ik moet het herhalen: je bent een heel verstandig meisje!”

Hij kon haar niet kwetsen door haar te zeggen, dat een meisje van hare afkomst geen verbintenis kon aangaan met het oude geslacht der Rixby's.

„Dat is ze heelemaal niet,” en Edmond's tegenspraak klonk heel scherp. „Is het verstandig te zeggen, dat ik haar niet kan beminnen, wanneer ik haar wél bemint? Is het verstandig te zeggen, dat zij me niet bemint, wanneer ze me wél bemint? Want dat is de waarheid! O, je hebt me gekust, Rita! Je houdt van me! Je zult niet weggaan — je zult niet —”

Koorts sprong in zijn bloed en joeg een blos op zijn gelaat en vlamde in zijn fonkelblauwe oogen.

„Ga liggen, m'n jongen,” zei Worth zacht. „Je moet je niet zoo opwinden.”

„Ik ga niet liggen,” antwoordde Edmond toornig. „Niets wil ik doen, vóór Rita zegt, dat ze — O, oom John, u bent al precies eender als de rest! U bent er op tegen, dat ik met haar trouw, maar ik wil, ik wil! Ik weet, wat het is. U gelooft dien leugen over haar afkomst. Ik niet. Geen woord ervan! Maar al was alles waar, het zou me geen zier kunnen schelen. Ik ga dit ellendige huis verlaten en Rita neem ik mee.”

Terwijl hij Edmond zachtjes in de peluw terugduwde, wierp Worth Rita een gebiedenden blik toe.

„O, oom John, ik houd zoo van haar!” kreunde Edmond, uitgeput en week. „Rita, Rita! O, zij is weggegaan!”

Toen barstte hij als 'n kind, dat zich bezeerd heeft, in tranen uit.

HOOFDSTUK XXXVI

HET ZWARTE KISTJE

Rita Holiday bevond zich in haar kamer, zonder dat zij zich kon herinneren, dat zij naar de derde verdieping was geklommen. De deur was gesloten en zij leunde er tegen aan, terwijl zij zich met ééne hand het gelaat bedekte en het hoofd op haar borst was gezonken. Tusschen haar neergeslagen wimpers brandden de oogen heet en zonder tranen.

„Edmond heeft me ten huwelijk gevraagd!” klonk het van haar ijskoude lippen. En wederom, „Edmond heeft me ten huwelijk gevraagd!”

Maar wat beteekende dat? Zij had gezond verstand genoeg om te begrijpen, dat zij nooit, zoo lang de aarde om haar as zou draaien, haar beminde zou terugzien. De eigenaardige, strenge uitdrukking op Mr. Worth's gelaat had haar dit duidelijk gemaakt.

Nadat zij naar haar bed was gewankeld, wierp zij zich daarop, maar niet om te weenen. Haar leed was te hevig. Zij was niet een „frisch, levend menschenkind,” gelijk Bill had verzekerd. De weg des levens strekte zich niet vóór haar uit, bebloemd met liefde en — en met Edmond. Gelijk een formule en met droge, saamgetrokken lippen herhaalde zij telkens weer: „Edmond heeft me ten huwe-

lijk gevraagd! Edmond houdt van me!” En wat had hij gezegd? Dat het hem geen steek kon schelen, of er een vlek op haar naam rustte of niet. Zóó had zijn hartstochtelijke verklaring geluid, en de herinnering daaraan troostte Rita toch 'n beetje.

Plotseling zat zij overeind. In een oogwenk stond zij weer op den vloer. Ergens uit de diepten van haar brein was een denkbeeld te voorschijn gesprongen. Het document, dat Willard Blackstone van Evergreen Island had meegenomen, behoorde haar toe. Het bevond zich ergens in dit groote huis!

Terwijl ze daar kaarsrecht en met vlammend gelaat midden in de slaapkamer stond, stelde zij het zich voor, dat Blackstone haar het stuk zou ter hand stellen, waarvan hij het bezit geloofend had. Als hij goed had ingezien welk vreeselijk lijden haar en Edmond kwelde, dan zou hij zich laten vermurwen en haar het bewijs overleveren, dat duidelijk zou aantoonen, wie eigenlijk haar vader geweest was, waardoor tevens zou blijken, wat er waar was van zijn schuldige handelingen. Alsof Mr. Blackstone daar in vleesch en bloed vóór haar stond, zeide zij nogmaals:

„Edmond heeft me ten huwelijk gevraagd!” Een pijnlijke glimlach krulde haar lippen. Een luchtkasteel was vóór haar opgerezen. Edmond, haar Edmond, bevond zich daarin. Hij glimlachte tegen haar, gelijk hij gedaan had op den dag, dat ze vol verwarring vóór hem had gestaan in het „zak-en-asch”-costuum.

Door het venster dreven de geluiden van den zomer naar haar toe; vogels kwinkleerden om het luist, insecten gonsden, men hoorde het schrille

gesjirp der krekels en het ronken van een motorboot, die de golven der baai doorkliefde.

Toen hoorde zij iemand op de gang. Een hand morrelde aan den deurknop. Toen miss Blackstone de deur opende en de kamer binnentrad, keek Rita haar aan, alsof zij een vreemdelinge was. Een oogenblik staarden zij elkander aan.

Zóó ongewoon woest was Rita's verschijning, dat Henriëtte als aan den grond genageld stond. Haar altijd vaardige tong bleef stom in de tegenwoordigheid van het sprakeloze meisje, dat daar als een spookachtig wezen opdoemde. Wat mocht er in Edmond's kamer gebeurd zijn, dat Rita Holiday er uitzag als een geest, overeind gerezen in haar lijkwade? Miss Blackstone werd door nieuwsgierigheid gewoon verteerd. Bij gebrek aan andere spraakstof liet ze verscheiden keeren een „foei!” hooren. Het laatste „foei!” werd gevolgd door een scherp „poe!” Zij beklopte tweemaal haar neus en riep eindelijk ademloos uit:

„Wel, Rita, je hebt niet de kans gehad, je lang met mijn neef te onderhouden, hè? Ik heb op den tijd gelet en je bent niet langer dan tien minuten binnen geweest. Wat heeft Edmond je gezegd, juffie? Vertel het me oogenblikkelijk!”

Rita's glansloze blik bleef waakzaam op haar ondervraagster rusten. Haar gewoonlijk zoo glad voorhoofd was overdekt met rimpels. Haar zigeuner-oogen waren bijna verborgen door de neergeslagen oogleden. Geen spier in haar lichaam bewoog.

„Nu moet je zoo'n meisje zien!” schreeuwde Henriëtte woest. „Ik doe haar 'n beleefde vraag. Antwoordt ze mij? Foei! Poe! Zij antwoordt niet! Zij staat daar als een pop met stijve scharnieren

en staart me aan. Ik verlang te weten, wat m'n neef tegen je gezegd heeft, meisje, elk woord van het begin tot het eind, en niet liegen, asjeblijf!”

Er was een dreunend geruisch in Rita's hoofd. Ze voelde zich huiverig en ziek. Koude rillingen liepen haar over den rug. Zij kon zich later niet herinneren, dat zij op dat oogenblik ook maar in 't minst bang was geweest voor Henriëtte. Zij was te verbijsterd om miss Blackstone's stijgende boosheid op te merken of zich den bitteren, wrangen smaak van zure druiven te herinneren.

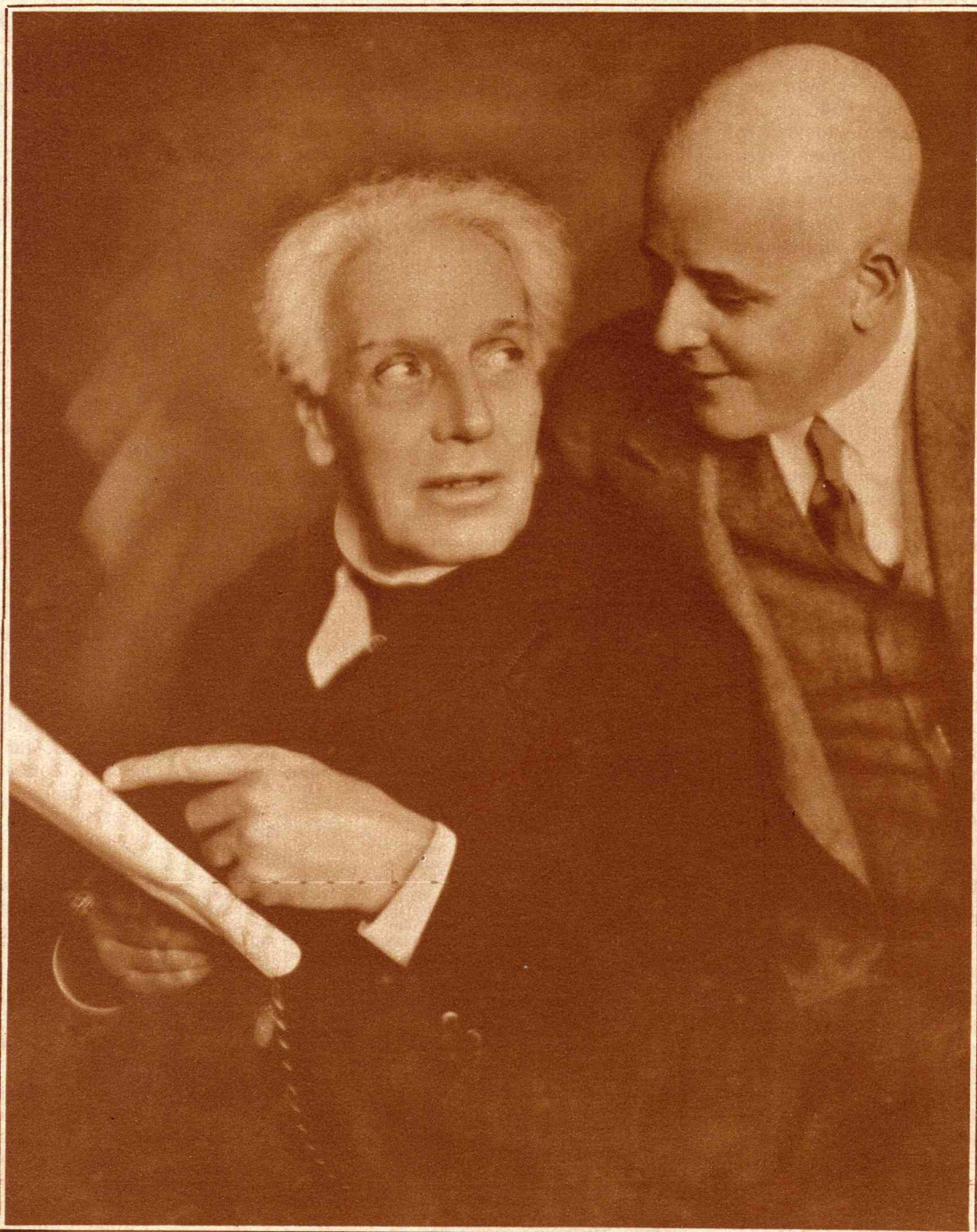
Henriëtte kwam met opgeheven hand naar voren, alsof ze Rita een draai om de ooren wilde geven, en toch vertrok het meisje geen spier.

„Wel, heb ik óóit? Heb ik óóit?” bulderde Henriëtte. „Nee, nóóit! Ja, je wilt dus voor mij verbergen, wat ik wensch te weten, wat ik moet weten! Ik vraag je nog eens, Rita, wat heeft Edmond gezegd?”

„Edmond heeft me ten huwelijk gevraagd!” klonk 't van Rita's bleke lippen.

Miss Blackstone's opgeheven arm viel neer. Haar mond sperde zich open. Zij wankelde en viel bijna. Daarna, zonder 'n woord te spreken, draaide zij zich om en verliet de kamer.

Misschien voor de eerste maal in haar leven wist Henriëtte niet, of zij op haar hoofd of op haar voeten liep. Iedere zenuw van haar lichaam scheen zich te hebben saamgetrokken in haar arm hoofd, dat op het punt stond te barsten. (Wordt voortgezet)

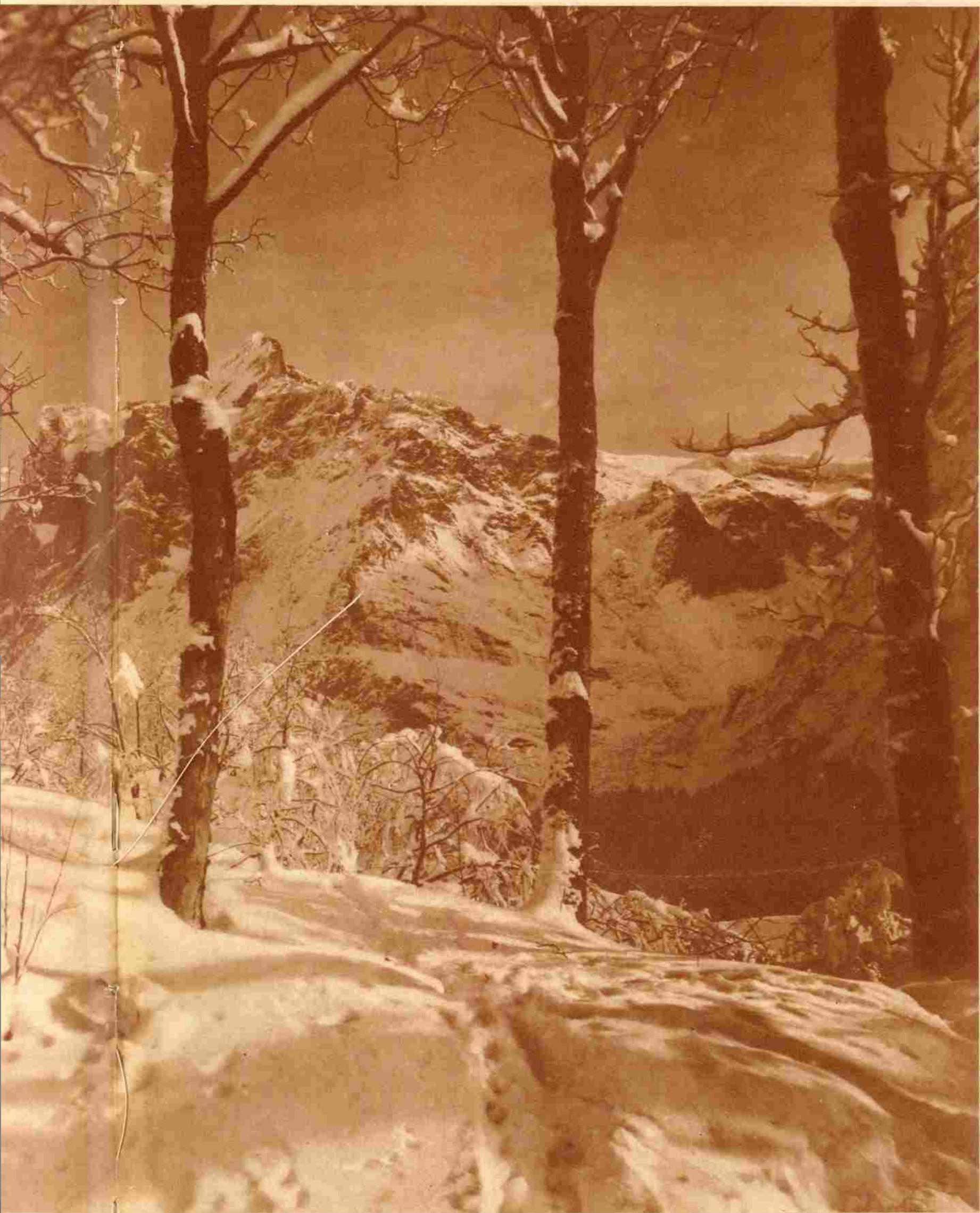

Dr. Ludwig Wüllner, de vermaarde voordrachts-kunstenaar, vertoeft weer voor enkele dagen in ons land. Zondag a.s. zal hij te 2.30 uur een matinée geven in Diligentia, onder auspiciën van Concertdirectie Dr. G. de Koos. De pianist Coenraad V. Bos begeleidt hem. Op het programma komt o.a. voor Ein Hohes Lied met de piano-begeleiding van onzen landgenoot Dirk Fock. Op de foto ziet men de beide kunstenaars, Ludwig Wüllner en Coenraad V. Bos in gesprek.

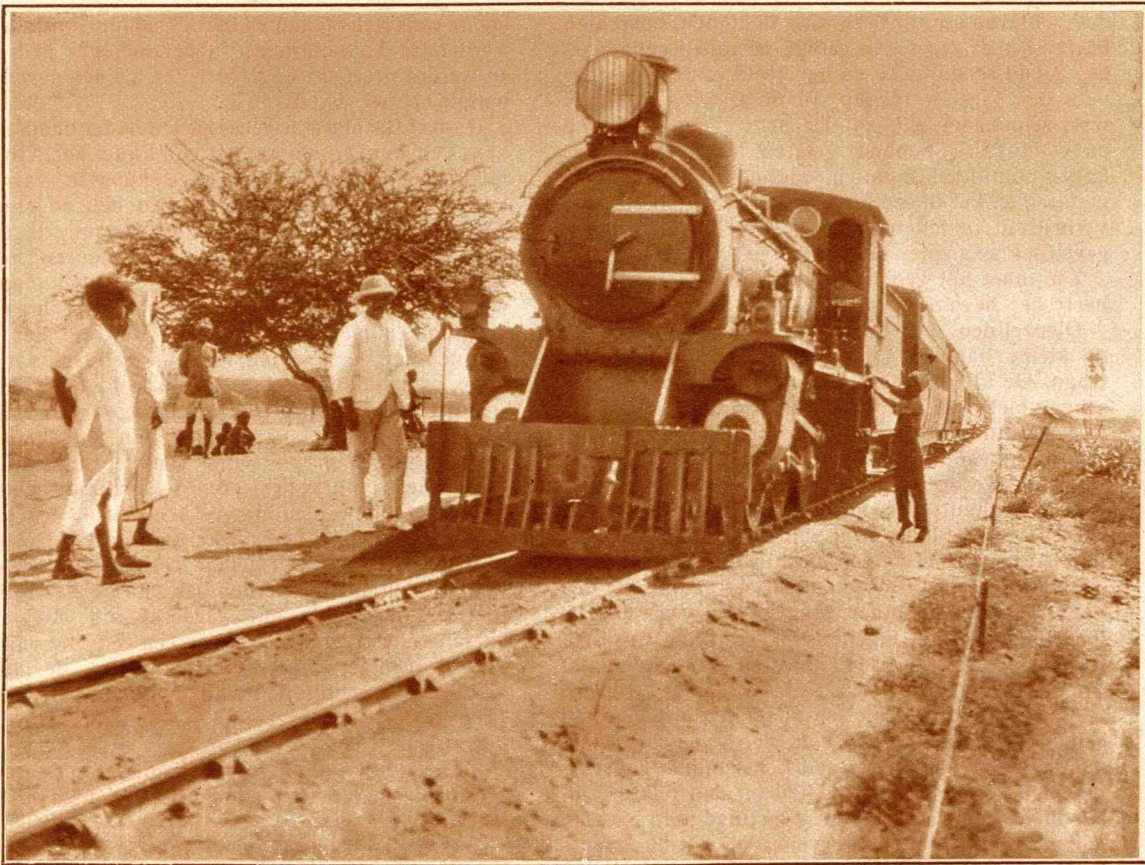

ALS DE LENTE NADERT

EN DE AANSTERKENDE ZON

AANSTERKENDE ZON DEN DOOI BRENGT OP DEN WETTERHORN BIJ GRINDELWALD

REIZEN IN BRITSCH-INDIË

De verbinding tusschen de kleinere provincieplaatsen wordt in Britsch-Indië onderhouden door een tweemaal per dag rijdenden boemeltrein. De halteplaatsen zijn vaak nog zeer primitief

Hoewel er voor de Orca moeder beslist niets belangrijkers bestond dan dit lastige, altijd hongerige jong, dat van geen tijd of maathouden wist bij het zoogen, verloor zij toch geen oogenblik de kano uit het oog en de man daarin begon te begrijpen dat een walvischmoeder met een zoogend jong er een geheel andere mentaliteit op nahoudt, dan een vrijgezel of een oude vrijster onder haar soortgenooten. Het kwam hem bovendien voor, dat de Orca een ongezonde nieuwsgierigheid voor de kano aan den dag begon te leggen en zich het spreekwoord herinnerend, dat voorzichtigheid de moeder van de porceleinkast is, legde hij plotseling een verbazende activiteit aan den dag, die eenigszins op een haastige vlucht geleek.

Eerst toen hij de kano op het strand had getrokken en zelf 'n veiligen observatiepost had gevonden op een overhangend rotsgedeelte, voelde de zoöloog zijn moed terugkeeren en daarmede kwam tevens het verlangen in hem op, om zijn buurvrouw een toontje lager te leeren zingen, als tenminste het vervaarlijk snuivend geluid, waarmede de Orca van tijd tot tijd een wolk van adem en een paar waterstralen uit haar neusgaten omhoogspoot, zingen genoemd mocht worden.

Dit verlangen werd hem eigenlijk ingegeven door de noodzakelijkheid, de walvischmoeder haar gebied te betwisten; hij voelde er werkelijk niets voor, om de baai, die hem een prachtig studieveld bood, op te geven als observatieterrein en hij voelde er zoo mogelijk nog minder voor, zijn excursies voort te zetten met een zure, humeurige en wantrouwige Orca op zijn hielen, die, daartoe genoopt door dat onverzadigbare jong, den een of anderen dag haar ontbijt van inktvisschen wel eens zou kunnen uitbreiden of afwisselen met een hap goed Deensch zoölogenvleesch.

Toen de man zich dan ook genoeg geërgerd had aan die rusteloos op en neer kruisende bewaakster van de baai, keerde hij naar zijn hut terug met het heillooze voornemen, de Orca met haar baby den anderen dag eenige onplezierige oogenblikken te bezorgen en hen uit de baai te verjagen.

Gevolg gevend aan dat voornemen, betrok hij den volgende morgen zijn observatiepost opnieuw, maar nu gewapend met een geweer en een hoeveelheid munitie, voldoende om een konijnenkolonie uit te roeien.

Het duurde niet lang voor hij zijn vermoedelijke jachtbuit in het oog kreeg; zonder een oogenblik rust te nemen, doorkruiste de Orca-moeder de baai en slechts haar zwarte rugvin, die scherp afstak bij het overigens zilverblanke lichaam, stak als een voortdurende bedreiging voor allen, die het wagen mochten haar of haar baby te naderen, boven het effen watervlak uit. Het jong dobberde rustig mee, zonder ook maar een oogenblik de aanraking met zijn moeder te verbreken en als deze soms even de diepte indook om een sepia of een andere prooi te bemachtigen, lag de kleine angstig te spartelen, totdat de Orca weer aan zijn zijde was teruggekeerd, om hem met de rugvin te bedekken en te liefkoozen.

Het dier was intusschen voortdurend op zijn hoede, doch hoewel het zich tegen alle gevaren der zee wist te beschermen met zijn rugvin en zijn verschrikkelijke tanden, die als scherp gewette klewangs en krissen in zijn bek stonden, had de natuur het toch geen afweermiddel geschonken tegen gevaren, die het vanuit de lucht bedreigden. Toen dan ook plotseling achter elkander een drietal schoten weerklonken, die door de weerkaatsing tusschen de rotsen tot donderslagen aanzwollen, dook de Orca plotseling verschrikt onder water, het jong met zich meevoerend. Den man op de rots ontsnapte reeds een luid hoerageroep, toen plotseling, vlak beneden hem, het dier weer aan de oppervlakte verscheen, springlevend, maar blijkbaar spinnijdig.

Krachtig geeselde de walvisch met haar vin en staart den waterspiegel en onmiddellijk zond de zoöloog haar nog een tweetal kogels toe. De schoten bereikten echter geen ander resultaat dan een hernieuwde woede bij het dier, dat het leven van het jong bedreigd achtte, en de man begreep einde-

EEN ORCA-MOEDER

DOOR JOHN. D. CLAVERTEN

Zij kenden elkander al eenigen tijd van aanzien, de jonge zoöloog, die op een van de Zuid-Shetlandsche eilanden het leven en den trek van walrussen en zeehonden bestudeerde, en de Orca, het kleinste lid der walvisschenfamilie.

Drie maanden geleden had de kleine Deensche walvischvaarder, waarover Knud Michielsen, die zijn tijd verdeelde tusschen vloeken en drinken, het gezag voerde, den zoöloog aan de barre kust van het eiland afgezet met de stellige belofte, dat hij hem weer op zou halen, zoodra de tanks van zijn schip met traan gevuld zouden zijn, welk tijdstip, naar iedereen, die den kleinen nijldigen Deen kende, wist, altijd samenviel met dat, waarop zijn rumvat den bodem liet zien.

In de luwte van een grillig rotsgevaarte had de zoöloog een hut gebouwd van kisten en vaten, die van den walvischvaarder afkomstig waren en die hut bood gedurende de paar zomermaanden, dat de jongeman zijn verblijf op het barre eiland gevestigd had, maar ternauwernood beschutting voor de ontzettende Zuidpoolstormen, die de eilanden teisterden en alle levenskans aan flora en fauna ontnamen.

Op zijn zwerftochten langs het strand, waarop het drijfijls zich metershoog opstapelde en bij zijn spelevaren met een kleine kano in de baai, die, dank zij den onderstroom, vrij van drijfijls gebleven was, had de zoöloog de Orca herhaaldelijk ontmoet en het was hem vanzelfsprekend voorgekomen, dat de „Tijger der Zee”, zooals deze kleinste der walvischensoort wordt genoemd, niet meer notitie van hem had genomen dan van een zijner eigen familieleden.

Nochtans was die onverschilligheid van de Orca zoo vanzelfsprekend niet; hoewel slechts zeven meter lang, had zij den naam de gevaarlijkste roover der Poolzee te zijn en de haaienfamilie, die zich had voorgesteld dien zomer in de baai van haar zomergenogens te genieten, had dan ook met eenige haast en eerbiedig ontzag de ruimte der wateren verkozen, toen de Orca door haar aanwezigheid in de baai duidelijk haar voorkeur voor deze

verblijfplaats had aangetoond. Zelfs had de man op het eiland op zekeren dag tot zijn onbeschrijfelijke verbazing bespeurd, dat een enorm familielid van den Tijger der Zee, een dertig meter lange baleinwalvisch, na even een kijkje in den inham te hebben genomen, plotseling zijn rugvin wendde en verdween, toen hij door de blijkbaar misnoegde bewegingen van zijn veel kleineren achterneef tot de overtuiging was gekomen, dat dit domein „taboe” voor hem was.

De aanwezigheid van den man in de baai scheen de Orca echter niet ernstig te verontrusten; weliswaar had hij de bewegingen van de kano aanvankelijk met eenige achterdocht gevolgd en had zij door een demonstratieve beweging van zijn machtige rugvin den man overtuigd van haar vernielende kracht, maar overigens had zij tegenover de onschuldige pogingen van den zoöloog om haar leven te leeren kennen, een beminnelijke hoovaardigheid aan den dag gelegd.

Voor haar beteekende de man in de kano slechts een nietige hap eten, waarvan zij beslist minder voldoening zou hebben dan van den inktvisch, waarvan zij er tien of twaalf voor haar ontbijt verorberde, terwijl zij het als uitgemaakt scheen te beschouwen, dat een mensch veel minder smakelijk was dan een vette, twee meter lange zeehond, waarmede zij gewoon was te middagmalen.

Toch had de onbetwistbare voorkeur van de Orca voor de kleine baai een zeer gegronde reden, die de zoöloog echter niet bevroeden kon, voor hij op een dag, van wat hij hoopte de laatste maand van zijn verblijf op het eiland te zijn, na eenige welgelukte fotografische opnamen van een paar zeehondenmannetjes, die bezig waren zich een harem te vormen, de Orca plotseling zag verschijnen met een paar meter langen baby, die zich angstig tegen haar aandrukte, en door deze met de machtige rugvin tegen onverhoedsche aanvallen beschermd werd.

De zoöloog begreep, dat de Orca in de rustige baai haar moederschap had afgewacht en zich verheugend over deze blijde gebeurtenis, die hem een geheel nieuw studie-object bood, sloeg hij de bewegingen van moeder en kind met groote belangstelling gade.

lijk, wat hij reeds lang had moeten weten, namelijk dat de spekmasa van de walvisch veel te dik was, om met een gewerkogel de edele deelen in het lichaam te kunnen bereiken.

Een trek van teleurstelling teekende zich af op zijn gelaat, maar plotseling verhelderde dit weer: hij had een ander middel bedacht om zijn doel te bereiken; als het hem gelukte het Orcajong te dooden, zou de moeder haar onredelijke voorliefde voor de baai wel opgeven en zich haasten, haar soortgenooten in ruimer wateren op te zoeken. Wat bij de moeder was mislukt, gelukte dan ook wonderwel bij haar jong, dat angstig aan den voet der rots lag te spartelen; na twee goedgerichte schoten dook de baby plotseling onder, met zijn vin en staart een heftige beroering in de stille wateren der baai veroorzakend. Een eind verder kwam het jong boven en als een pijl uit een boog schoot de Orca op hem af, het slanke lichaam van den baby om en om wentelend als om te ontdekken, wat de oorzaak kon zijn van dien blijkbaaren angst.

Dat betoon van moederliefde en zorg vermocht het jong echter niet van den dood te redden, eenige oogenblikken lag het te spartelen met steeds zwakker wordende bewegingen, toen zag de Orcamoeder haar baby langzaam zinken....

Als de man op de rots ooit overtuigd was geweest van de aanwezigheid van echt moederlijke smart bij een onredelijk dier; als hij ooit bevreesd was geweest voor een heel gewone, onaanzienlijke walvisch van slechts zeven meter lang, dan was hij het wel in het eerstvolgende uur; als krankzinnig ging het moederdier te keer, nu eens diep duikend en dan weer met een geweldige vaart omhoogschietend, zoodat soms het halve lichaam boven de watervlakte zichtbaar werd en de rugvin met een geluid als van een schot op het water sloeg.

Schijnbaar zonder richting te kiezen, schoot de walvisch pijlsnel links en rechts door de baai, zoekend naar iets, waarop zij haar woede kon koelen. Herhaaldelijk scheen zij zich tegen de rots, waarop zij den man bespeurde, te willen verpletteren, maar telkens wendde zij op het laatste oogenblik het lichaam en zwom dan, een fontein van damp en water de hoogte in blazend, de baai weer dieper in. Eindelijk scheen het dier uitgeraasd, langzamerhand bedaarde zijn woede en werden zijn bewegingen gelijkmatiger en kalmer en nadat al het nog eenmaal den inham had rondgezwommen, richtte het zich naar den ingang en dook de diepte der Zuidelijke IJsee in.

Na het vertrek van de Orca vervulde den zoöloog een gevoel van veiligheid en rust, hij had zijn doel, zij het dan ook op gewelddadige en wreede wijze, tenslotte bereikt en voldaan keerde hij eindelijk naar zijn hut terug. Hoewel hij er van overtuigd was, dat hij de Orca voorgoed op de vlucht had gedreven, wachtte hij echter nog twee volle dagen voor hij het waagde de baai in te gaan en gaf nauwlettend acht, of hij de verraderlijke rugvin van zijn vijandin niet boven het watervlak bespeurde. Maar niets verontrustends bemerkend, schreef hij op den laatsten avond van zijn leven in zijn dagboek, dat hij een woedende Orca uit de baai had verjaagd, die zijn excursies onveilig maakte, nadat hij eerst een jong van het dier had gedood. Toen liet hij den daaropvolgenden morgen zijn kano te water en pagaaide den inham rond, zorgdragend in de beschermende nabijheid der rotsen te blijven. Hoewel de man zichzelf had overtuigd, dat hij absoluut geen gevaren te vreezen had, duurde het toch geruimen tijd, voor hij het waagde de kust te verlaten en zich in het midden der baai te begeven. Nadat hij echter het water in de breedte geheel had overgestoken, zette hij de laatste vrees, die misschien nog in hem was overgebleven, van zich af en waande zich weer even veilig in de baai, als was er nimmer een wispelturige Orca in zijn leven verschenen.

De jonge zoöloog had echter slechts weinig begrip van wat een moederdier aan haat en vijandschap kan vertegenwoordigen, als men haar jong heeft gedood. Vijf minuten echter nadat hij zijn kano had gewend, om naar de kust terug te keeren, moet hij het hebben begrepen dien morgen, die de laatste voor hem was. Want plotseling moet toen een tot vertwijfeling toe verwoede Orcawalvisch voor zijn oogen zijn verschenen, die de stille wateren van de baai geeselde en striemde, en voor hij heeft kunnen weten, wat hem boven het hoofd hing, moet zijn kano met een enkelen slag verbrijzeld zijn. Er kan hem ook onmogelijk veel tijd zijn

overgebleven om tot bezinning te komen, misschien heeft hij niet meer dan eenige seconden gehad om een gebed te stamelen en het beeld van zijn moeder voor den geest te roepen. Want de wraakzuchtige walvischmoeder zal, zonder hem eenige hoop op ontkoming te hebben gelaten, haar geweldige kaken onmiddellijk om zijn nietige lichaam hebben gesloten en het in een ondeelbaar oogenblik hebben verbrijzeld tusschen haar tanden, die als scherp-gewette klewangs en krissen waren....

Zoo moet het gebeurd zijn, want wat hier volgt heeft het bewezen.

Dienzelfden dag toch viel de walvischvaarder de kleine baai in, glibberig en stinkend van de traan. De kleine Deen, die zijn tijd verdeelde tusschen vloeken en drinken, was al sinds eenigen tijd in een zonderlinge stemming. Dat kwam, omdat er een soort wonder in zijn leven was gebeurd: zijn traantanks waren op een luttele zeshonderd liter na geheel gevuld, terwijl zijn rumvat nog maar voor de helft geledigd was. Dat wilde echter niet zeggen, dat Knud Michielsens een afschuw van de rum had gekregen, integendeel! Maar hij was gedurende den vangtijd twee maanden lang ziek geweest en de dokter, die op het moederschip van den walvisch-trek aanwezig was, had hem weten te beduiden, dat rum, zoolang hij ziek was, „taboe” voor hem was.

Hoewel Knud Michielsens nooit in zijn leven had gehoord en het zich dan ook niet kon voorstellen, dat je eenige ziekte genezen kon zonder een overvloedige hoeveelheid rum, had hij den dokter zijn zin maar gegeven, gelaten overtuigd dat hij zich had neergelegd om te sterven. Tot zijn onuitsprekelijke verbazing was de nijldige Deen echter genezen en sindsdien was hij voortdurend vervuld van de gedachte, welk een ontsteltenis hij zijn reeders zou veroorzaken, als zij vernamen, dat hij deze reis geen rum te kort gekomen was.

Bij de nadering van het eiland had de Deen verwacht, den zoöloog al van verre te zullen zien zwaaien, maar toen hij zelfs met zijn binocle niets van den eenzamen man op het eiland bespeuren kon, begon hij zich, een beetje ongerust, af te vragen, of zijn landgenoot ziek kon zijn geworden. Langzaam voer hij de baai binnen en het eerste wat hij zag was een Orca-walvisch, wier woedende bewegingen bewezen, dat haar boosheid was opgewekt. Hoewel het eigenlijk de moeite niet waard was besloot hij die paar druppels traan toch maar mee te nemen; in den tijd die er zou verlopen om de bagage van den zoöloog aan boord te brengen, zou hij gelegenheid te over hebben, om het spek van de Orca in zijn traantekels uit te koken. Hij liet dus een sloep uitbrengen met een harpoenkanon op den voorsteven en zich niet eens den tijd gunnend een goede stelling in te nemen, richtte de harpoenier, terstond nadat de sloep op het water lag, de monding van het schietwerktuig op de tierende Orca en zond haar een harpoen in het lichaam, die diep in de ingewanden van het dier drong.

Wanhopig geeselde het dier het watervlak en zocht toen in allerijl zijn heil in de vlucht, om zich van dat vreeselijke wapen in zijn lichaam te ontdoen. Maar voor de Orca den uitgang van de baai had bereikt, was zij reeds dood; met spoed werd de harpoenlijn ingehaald en eenige minuten later

lag de walvisch zij aan zij met 't schip. Onmiddellijk werd haar de luchtpomp in het lichaam gedreven en weldra dreef de Tijger der Zee als een geweldige ballon op het water.

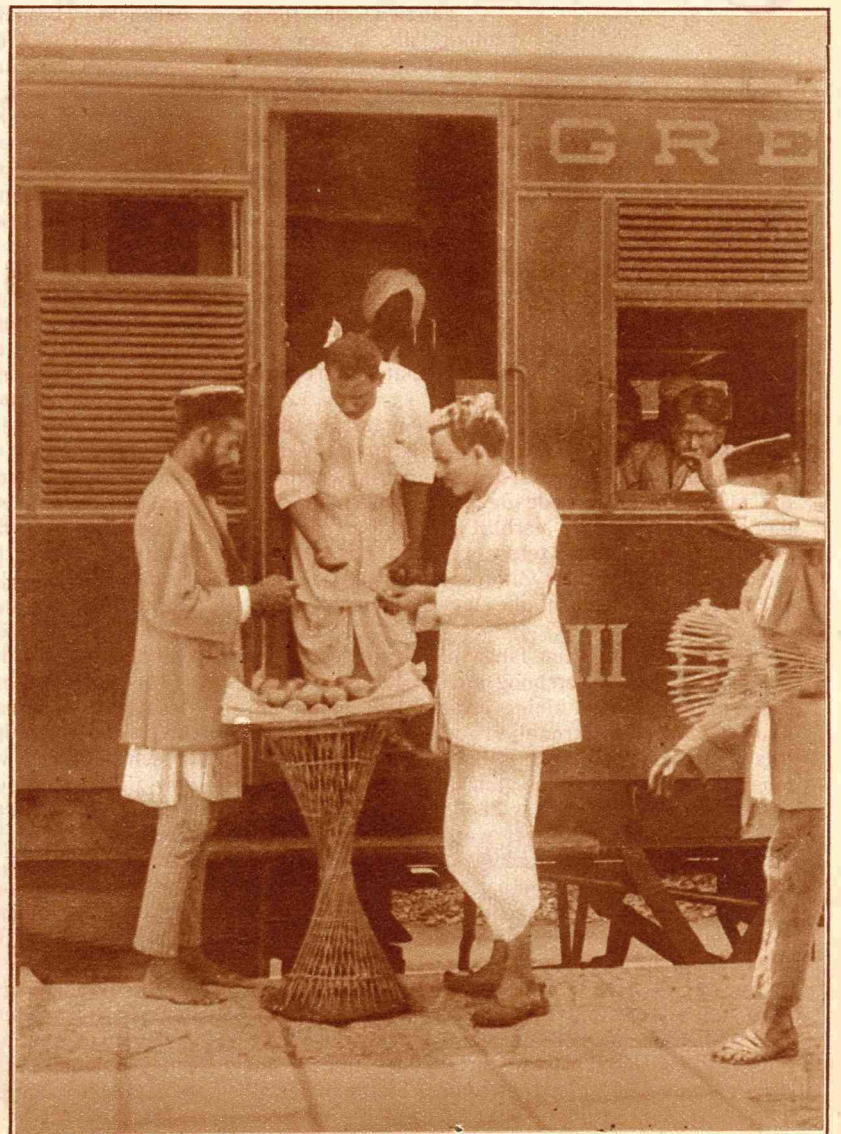
Ondertusschen waren eenige leden der bemanning naar den wal geroeid en met zijn kijker zocht Knud Michielsens bezorgd de rotsige hoogten van het eiland af, zonder echter iets van den zoöloog te bespeuren. Tien minuten later zag hij de sloep naar het schip terugkeeren en met koortsig ongeduld wachtte hij aan de reeling, totdat zijn mannen weer aan boord waren geklommen. Zij brachten iets mee, dat eenige opheldering gaf omtrent het verdwijnen van den zoöloog, namelijk een stuk van een kano, dat zij in de baai drijvende hadden gevonden.

Iedereen verdiepte zich in gissingen van welken aard het ongeluk kon zijn, dat den jongeman getroffen had, toen plotseling een der mannen, die buiten het schip bezig waren de spekhuid van de Orca met diepe insnijdingen te kerven, een kreet slaakte, die allen verschrikt naar de verschansing deed loopen. Met een gelaat vol afschuw wees de man op den opengesperden bek van de walvisch en met een huivering ontwaarde Knud Michielsens tusschen de vreeselijke tanden een gedeelte van een pels en eenige vingers van een hand, de laatste zichtbare overblijfselen van den man, die eenige uren geleden een vreeselijken dood moest hebben gevonden.

Met een blik vol ontzetting wendde de Deen zich af en zijn grove stem klonk heesch, toen hij zijn laatste orders gaf.

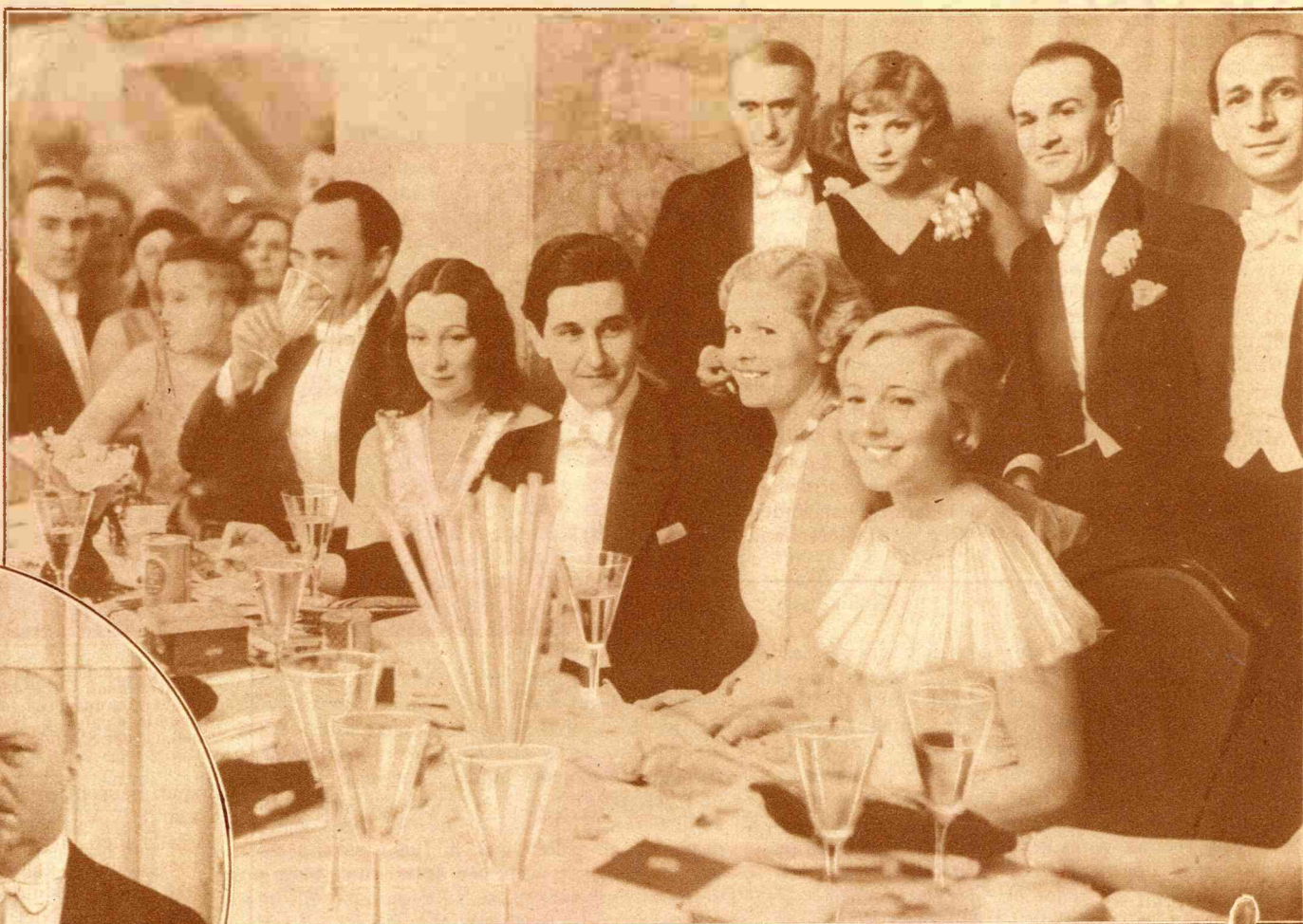
„Haal den rommel van land en breng het aan boord, maar pas op voor dien fotografierommel en het dagboek,” commandeerde hij eenigen mannen. En zich vervolgens naar de reeling wendend, schreeuwde hij: „En jullie daar beneden, blijf met je handen van die doodkist af en laat de lucht ontsnappen, dan zinkt-ie wel....”

Vijf minuten later was het laatste touw, waarmee de Orca aan het schip verbonden was, gekapt; met een sissend en sputterend geluid ontsnapte de lucht aan het logge lichaam en langzaam zonken zij beiden de diepte in: de man en de Orca, met wie hij den strijd had aangeboden en waarin hij zijn laatste rustplaats gevonden had....

Op de stations der grootere steden komen oruchtenhandelaars langs de treinen. Zij leggen hun waar op een rieten standaard, die zij „buiten dienst, opvoeren en onder hun arm dragen.

Op het jaarlijksche Pers-bal te Berlijn plegen de meest vooraanstaande figuren van regeering, pers, industrie, theater en film tegenwoordig te zijn. 31 Januari j.l. vond dit bal weer plaats in de Marmenzaal van den Zoö. Onze correspondent kielte er onze Haagsche filmster Lien Deijers (voorst) met Liane Huid, Curt Behrend, mej. von Molo (dochter van den bekenden dichter) en Conrad Veidt (drinkend).

Z. K. H. Prins Hendrik verloorde het Persbal, het hoogtepunt van het Berlijnsche seizoen. Zaterdagavond met zijn tegenwoordigheid.

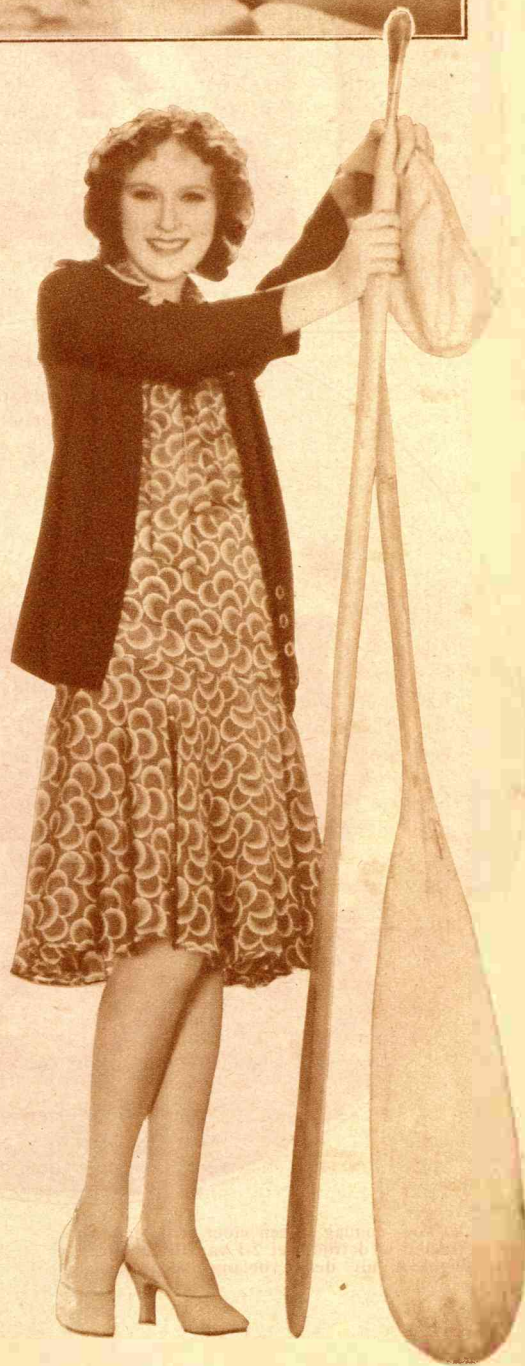
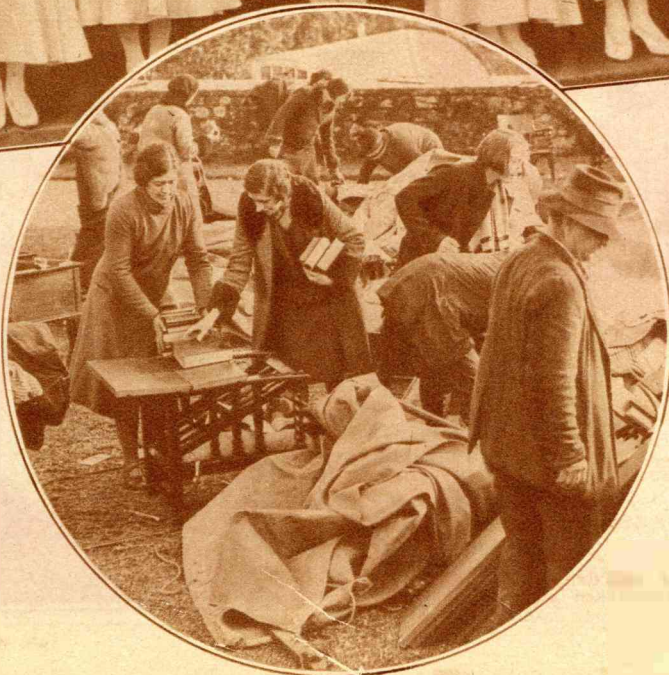

Van over de Grenzen

Blozend onder haar blanke sluiers zijn deze week te St. Denis zeven gelukkige bruidjes door den (communistischen) afgevaardigde en burgemeester Doriot in het huwelijk verbonden, terwijl ook in de kathedraal een feestelijke plechtigheid gehouden werd. Uit 'n edelmoedig legaat kreeg elk 2000 francs bruidschat.

Honderdvijftig kostschoolmeisjes moesten door een hevigen, vervoestenden brand in nachtgeraad vluchten uit het historische gebouw der Battle Abbey School, dat gedeeltelijk gebouwd is door Willem den Veroveraar op het slagveld van Hastings. Slechts enkelen konden haar kleeren en haar eigendommen redden uit het brandende gebouw.

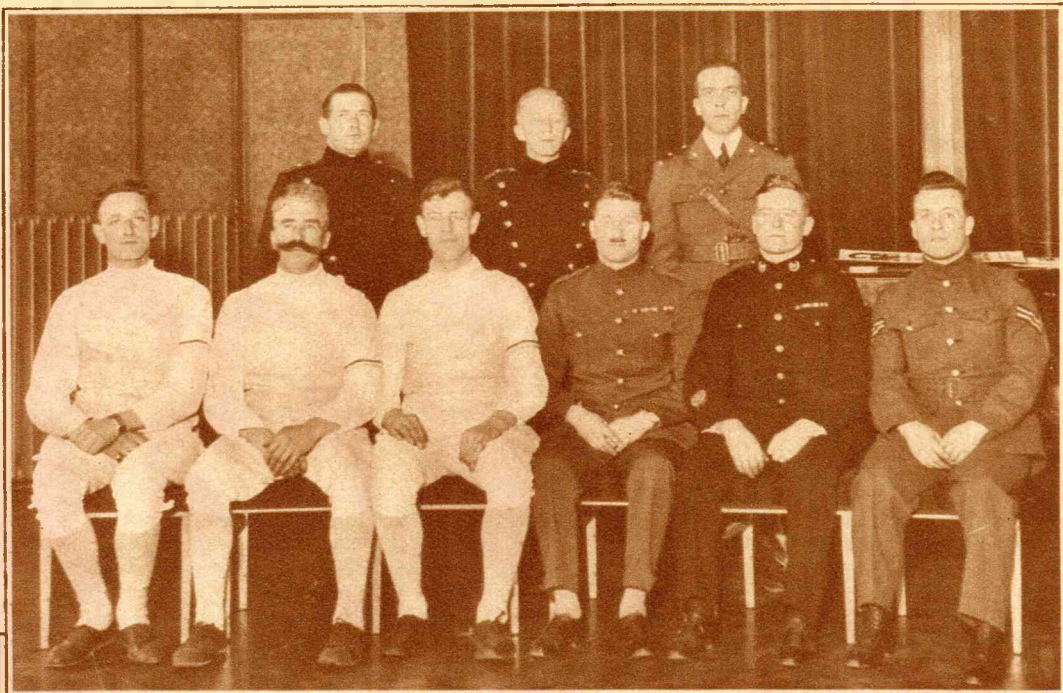
Dorothy Jordan vindt een roeiochje nog wel zoo verkwikkend als een heelen dag in de hitte, het stof en het lawaai van de Metro Goldwyn-ateliers.

SPORT

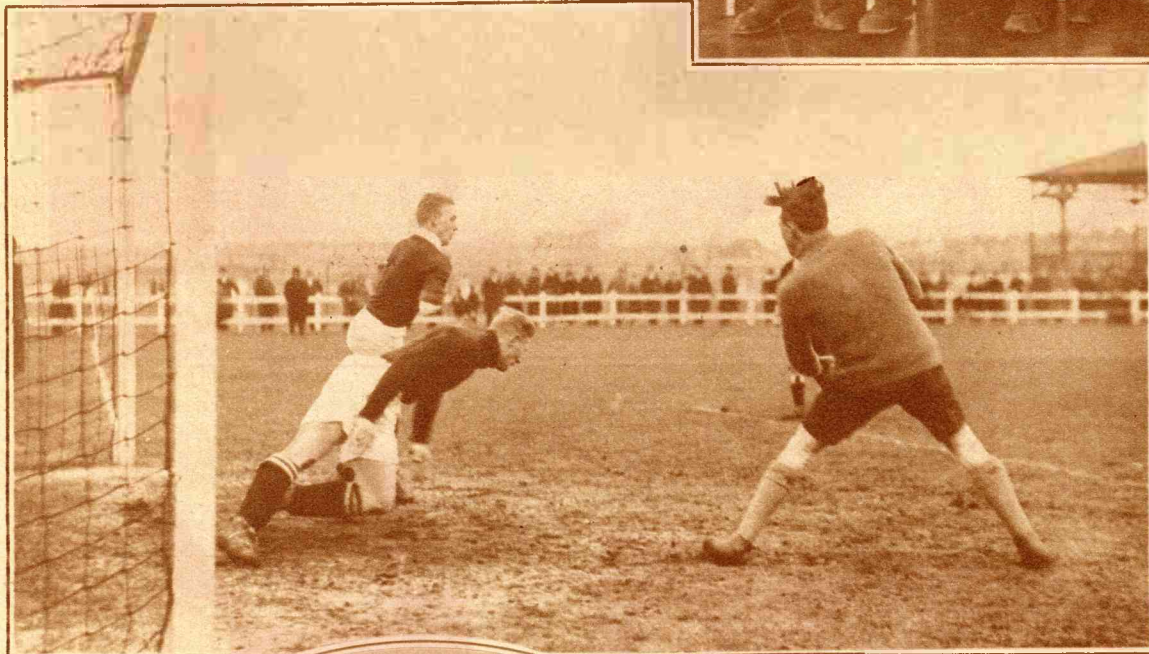
in de Residentie

We moeten een aardig eindje in de voetbalgeschiedenis teruggaan, om te komen tot het moment dat de gezamenlijke Haagsche eerste klassers het maximum aantal winstpunten uit de gespeelde wedstrijden behaalden. Dit is zoowaar Zondag gebeurd. We moeten hieraan wel toevoegen dat V.U.C. vrijaf had, doch dan blijft het in elk geval toch nog een prestatie.

Voor de overwinning van H.V.V. heeft vreugde gebracht in het Haagsche voetbalkamp. Men kan nu voor A.D.O., H.B.S. of wie dan ook voelen, een club als H.V.V. mist men toch niet graag en daarom heeft de overwinning der geelzwarten dan ook onvermengde vreugde gebracht, temeer, waar de belangen van andere clubs in 't Haagje er absoluut niet door worden geschaad.

Ter gelegenheid van het 30-jarig bestaan der K.O.O.S. werd Vrijdag j.l. in den Dierentuin een landenwedstrijd gehouden op degen en sabel. De prijswinnaars, v.l.n.r. 1e prijs Nederland Faber, v. Dijk, Deste, 2e pr. Engeland Kean, Peasonell, Turner. Staande 3e pr. Denemarken, Glüd, Lund en Petersen

spel heusch niet zooveel beter is dan dat van H.V.V.

Als men zich op het standpunt plaatst dat de toeschouwers goals voor hun geld moeten hebben, dan is er op Houtrust geen reden tot klagen voor hen geweest. Niet minder dan tienmaal trilden de netten en daar H.B.S. zoo verstandig was om van dit tiental doelpunten de grootste helft voor zijn rekening te nemen, was er dubbele vreugde. Om de goals en om de overwinning, welke laatste de zwartjes op een heel goede plaats op de ranglijst heeft gebracht.

Als nu V.U.C. zich nog een beetje weet op te werken, verdwijnen de laatste wolkjes aan het firmament en kan ook dat gedeelte uit de Haagsche voetbalmaatschappij dat voor zwartwit voelt, weer rustig slapen.

A.D.O. schijnt zichzelf te willen overtreffen. Het is nog maar kort geleden dat wij de trom voor de roodgroenen roerden, in verband met den min of meer precairen toestand, waarin Tap en zijn mannen zich plotseling zagen geplaatst. Sindsdien heeft A.D.O. de eene overwinning op de andere gestapeld en nu treffen wij de ploeg zoowaar op de derde plaats aan, vlak onder de leiders der afdeling. Hooger zal A.D.O. hoogstwaarschijnlijk niet komen, doch spelend in den vorm der laatste weken toch ook niet veel lager meer. Wij ontveinzen ons niet, dat de A.D.O.ers hun laatste wedstrijden tegen de mindere clubs hebben gespeeld, doch men dient hierbij toch ook weer niet uit het oog te verliezen, dat die mindere in afdeling II een meerderheid vormen van acht op tien. Neen, zooals A.D.O. thans zijn best doet, kunnen wij er niet anders dan goeds van vertellen.

H.B.S. klopt D.F.C. met 6-4. Keeper Jas vraagt assistentie van Litz en Lebet, welk tweetal gaarne medewerking verleent.

Of er nu werkelijk reden tot optimisme is? Wij gelooven van wel. De positie van E.D.O. b.v., is heel wat slechter. Heel veel goeds kan er van H.V.V.'s spel helaas ook niet worden gezegd, doch van de twintig eerste klassers in het Westen zijn er misschien wel acht of negen, wier

H.V.V. won Zondag in een meer spannenden dan fraaien wedstrijd met 2-1 van Hilversum. Spelmoment uit dezen belangrijken kamp.

H.B.S. en D.F.C. op Houtrust in actie. Een aardig momentje uit dezen doelpuntenrijken strijd.

De Bronzen Man

HOOFDSTUK XXX

door E. Everett Green

„LIEFSTE”

Zoo gauw 't zonder gevaar gebeuren kon, werd Marcus naar Falconer's Hall vervoerd. Toen hij over den drempel gedragen werd, wisselde hij een blik met zijn vrouw en zij alleen verstond de fluisterende woorden :

„Ons huis nu, Marcia.” Ze begreep onmiddellijk zijn bedoeling. Dat wat vanaf haar trouwdag 't hare was geweest, werd nu gemeenschappelijk bezit. Ze waren één ; er was nu geen sprake meer van mijn en dijn.

Tom Drummond bleef op Wold Hall, als plaatsvervanger van Marcus. De twee en een half jarige ballingschap had den man geen kwaad gedaan. Hij had zijn tijd niet in ledigheid doorgebracht en verschillende mijnen gezien in West Amerika, waar hij fortuin maakte, matigheid leerde en zelfbeheersching. 't Werk hier was niet nieuw voor hem. Het werkvolk mocht hem graag. Zijn plotselinge verschijning op dien betekenissenvollen avond en de succesvolle redding van de mannen, die zonder zijn hulp verloren geweest waren, hadden hem ineens populair gemaakt. Het kostte 't werkvolk geen moeite in hem hun chef te erkennen. Marcus had verscheidene plannen, waarin hij hulp aan zijn neef met persoonlijk gemak kon verbinden. Als hij zijn intrek nam op Falconer's Hall, bracht dat natuurlijk maatschappelijke verplichtingen met zich, zijn positie als landheer vorderde tijd, waardoor hij niet meer zoo vaak bij de mijnen kon zijn en een onderdirecteur kon dus heel veel nut hebben. Niemand scheen den naam van Tom Drummond te verbinden met de gebeurtenissen van vroeger. Misschien, dat sommigen wel eenig vermoeden hadden, maar 't had geen nut de geschiedenis weer op te rakelen. De oude Ebenezer lag op 't kerkhof, zijn dochter beheerde de boerderij voor zijn kleinzoon, tot die meerderjarig zou zijn. Spoedig werd 't bekend, dat Tom en Ruth zich verloofd hadden en die verbintenis droeg de algemeene goedkeuring weg. De Raleighs hadden even oud bloed in de aderen als de Drummonds ; niet iedereen kon, zooals de meester, zich een vrouw zoeken uit de hoogste kringen. De menschen vonden 't prettig, dat op Wold Hall Drummonds zouden blijven wonen. Het werkvolk was wel eenigen tijd verbitterd geweest door de aanhitsingen van den ouden Ebenezer, maar nu wisten ze voor goed wie hun beste vriend was. Marcus werd hun held en op de tweede plaats kwam Tom, die te elfder ure zijn neef nog had kunnen redden.

Zoo gauw Sir Robert en lady Drummond van de ramp hoorden, kwamen ze naar Falconer's Hall, en arriveerden daar een dag voor hun zoon ; lord en lady St. Barbe volgden spoedig — allemaal even verlangend de zorgen van Marcia te deelen. Maar 't ijzeren gestel van Marcus zegevierde ; hoewel de gewonde arm, waarover knappe chirurgen eens ernstig 't hoofd schudden, hem langen tijd invalide hield.

Een dokter raadde amputeeren aan. Maar Marcus schudde beslist 't hoofd. Welke pijnen hij ook moest verduren, indien eenigszins mogelijk wilde hij zijn arm behouden. Alleen wanneer anders zijn leven gevaar liep, wilde hij toestemming geven tot de operatie.

„Ik ben taaier dan u denkt — en vlugger te repareeren,” schertste hij en zijn scherts bleek waarheid. Zijn levenslust en groote vitaliteit hielpen hem over

de totale ultputting heen. Dikwijls keek hij Marcia aan en zei dan :

(Slot)

„Ik voel geen pijn, wanneer jij bij me bent. Ik heb dan zooveel andere dingen om aan te denken. Dit zijn onze wittebroodsweken ; we zijn niet op de huwelijksreis geweest, maar we genieten nu ons geluk hier, als een stemmig oud echtpaar. Maar dat is juist de meest solide manier. Niemand valt ons hier lastig, maar toch ben ik blij, dat je moeder hier is om voor je te zorgen.”

En Marcia keek hem dan aan en antwoordde : „Ik heb niemands zorg noodig, Marcus, behalve de jouwe.”

Leslie was vertrokken. Half lachend, maar met tranen in de oogen had ze tegen Marcia gezegd : „Je hebt Marcus om voor te zorgen en je moeder, die op jou let. Mijn plichten houden dus op.”

Marcia vond haar vriendin bleeker en magerder dan vroeger. 't Leek, alsof de gebeurtenissen Leslie meer hadden aangepakt dan Marcia zelf. En Marcia, die geen geheim verdriet vermoedde, had gemeend, dat een verandering 't jonge meisje goed zou doen en had dus niet op langer blijven aangedrongen.

Maar wel had ze gezegd :

„Je moet terugkomen, wanneer Marcus beter is en we dus aan pretjes kunnen denken. Wil je met Kerstmis onze gast zijn ?”

Toen was 't gezicht van Leslie opgeklaard, want 't was nu al November en Kerstmis scheen dus niet zoo heel ver af. Ze beloofde 't en elke week schreef ze Marcia vroolijke, luchtige brieven, die op geen harteleed wezen.

Toch merkte Marcus wel iets en hij sprak er lachend met zijn vrouw over. Marcia zette groote oogen op.

„Leslie — Percival !” riep ze. „Maar Marcus, hoe kom je daarbij ?”

„Ik zag 't aan zijn gezicht, telkens wanneer hij met haar sprak ; nu hoor ik 't in zijn stem, wanneer hij haar naam noemt. Ik hoop 't van harte. Hij heeft veel te lang als een kluizenaar geleefd. 't Is niet goed voor hem, noch voor 't kind. Zijn gezondheid komt terug en daarmee zal vanzelf dat menschenhuwe wel verdwijnen. Hij is weer aan 't schrijven gegaan. Hij heeft veel talent. Vroeger publiceerde hij veel. Hij heeft een groot verstand ; veel geld ; 't eenige wat hem ontbreekt is de groote liefde in zijn leven. Als hij een lieve vrouw heeft, is hij de gelukkigste man in heel de wereld — op een na !” En terwijl hij die laatste woorden sprak, trok hij met zijn gezonden arm zijn vrouw naar zich toe.

Marcus had honderd karakteristieke manieren om Marcia te laten voelen, dat hij van haar hield zonder de gewone verliefde woordjes. Hij sprak weinig en beheerscht. Maar

DE WOESTIJN BLOEIT: in het vroegst van het voorjaar reeds zijn sommige streken van de Zuid-Californische woestijn bedekt met den purperen bloei der Sand-Verbenas.

iets in zijn oogen, in den druk van zijn hand, in 't volmaakt tevredene van zijn uiterlijk, waren even zooveel bewijzen voor haar. Ze gaven hun diepste gevoelens zoo eerlijk en zoo vlug bloot, dat 't hen zelf verbaasde. Tegen anderen waren ze steeds gesloten geweest. Nu vonden ze 't prettig zich tegenover elkaar uit te spreken.

„Leslie komt met Kerstmis terug,” vertelde Marcia. „Ze heeft geen eigenlijk thuis — hoewel ze een flat heeft in Londen. Ze had iets over zich de laatste dagen, dat ik niet begreep. Zou 't toch waar zijn? Leslie draagt 't hart niet op de tong, hoewel ze zoo luchtig en openhartig schijnt. Eens dacht ik, dat zij en Percival iets met elkaar hadden, zelfs vijandig tegenover elkaar stonden —”

„Percival moest zijn gevoelens in bedwanghouden,” meende Marcus. „Hij twijfelde of hij met zijn zwakke gezondheid wel een vrouw aan zich mocht binden — maar nu weet hij wel beter — en een tweede reden is, dat hij Leslie en Ennisvale voor verloofd hield —”

„Maar dat is niet waar,” viel Marcia in de rede. „Ik geloof nooit, dat daar iets van komt. Ze hebben elkaar altijd graag mogen lijden en Ennisvale — die een tijdje nogal verliefd was — begint nu ook te merken, dat het 't echte niet is. Vader en moeder hadden het graag gezien; maar een man trouwt niet om zijn ouders een plezier —”

Plotseling

zweeg ze. Ze

keek haar man aan en een lachje — een lachje van louter geluk, brak baan.

Ook hij kon niet ernstig blijven.

„Je bedoelt, dat een huwelijk om de ouders te plezieren, een voorrecht van dochters is?”

„Ze konden slechter doen,” antwoordde Marcia en even trilde haar stem. „Maar ze moeten heel, heel zeker zijn, dat die ouders den rechten man gekozen hebben. En zulke mannen vindt men niet elken dag.”

Hij greep haar hand en drukte die zoo stevig, dat Marcia een gillette slaakte.

„Je wordt weer sterk, Marcus, je handdruk doet zelfs pijn. Nee, nee, 't hindert niet. Als die andere hand ook maar zoo krachtig was.”

„Dat komt wel,” meende Marcus vol vertrouwen. „Ik wil niet voor mijn leven invalide blijven, zelfs al word ik opgepast door zoo'n schat van een vrouw als de mijne.”

Stilletjes zaten ze bij elkaar, toen vroeg Marcia: „Hebben de deskundigen al een meening over de oorzaak van de ontploffing, Marcus?”

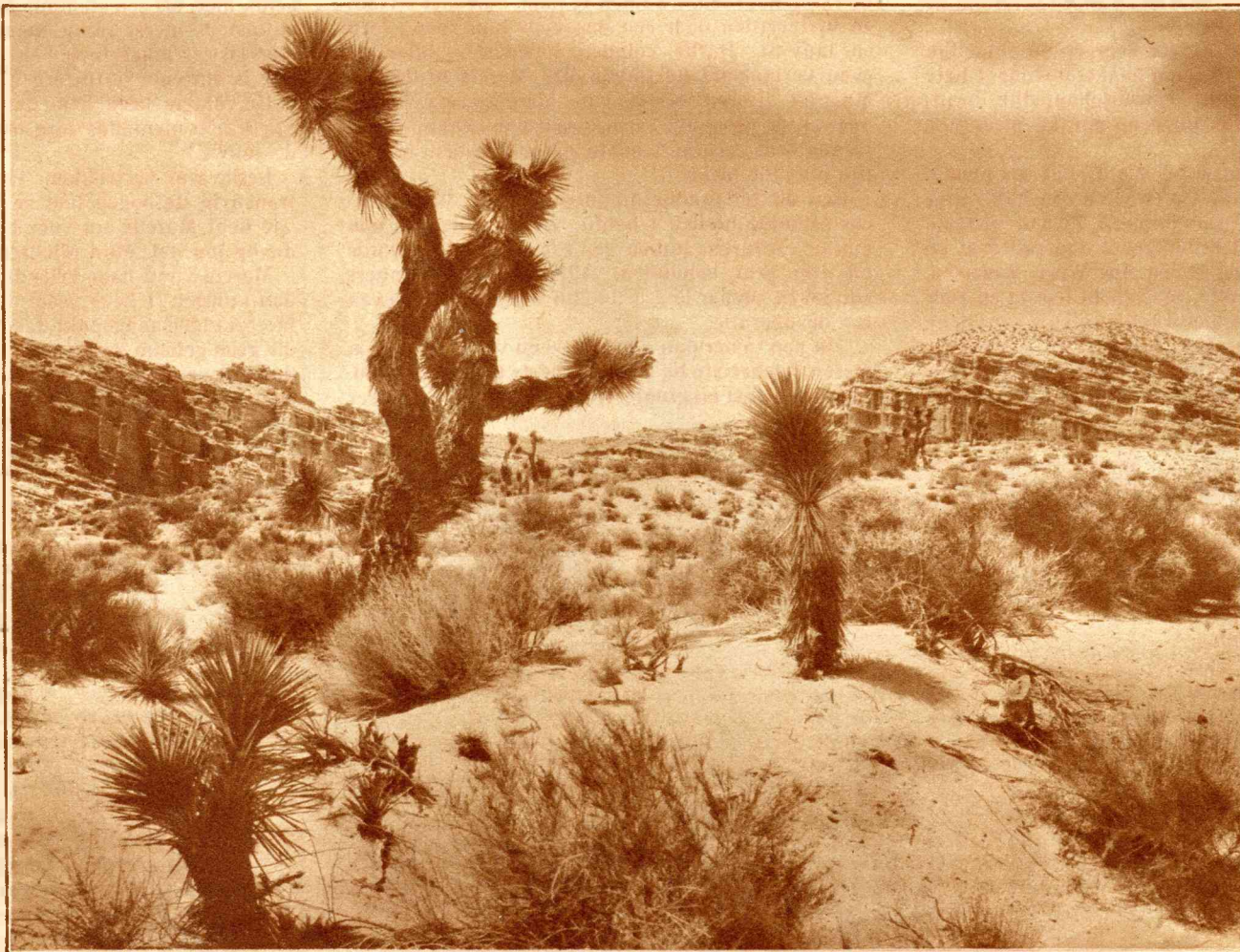
„Nee, maar over 't algemeen neemt men aan, dat er boos opzet in 't spel was. Men had 't op mij gemunt, natuurlijk moesten anderen mee 't slachtoffer worden. De eerste poging faalde. Toen ging de oude man zelf naar beneden — waagde, neen, verloor zijn eigen leven in zijn opzet om mij te doden. Nog een uur, en alle hulp was vergeefs geweest. Daarom kunnen we niet genoeg voor Tom doen. Ik ben rijk, Marcia, zelfs al doe ik morgen de mijnen aan kant. Maar dat is mijn plan niet. Ik wil Tom compagnon maken met een derde

van de winst. Vader vindt 't goed. Hij weet nu alles en hoewel hij eerst heel boos was, begrijpt hij toch, wat we Tom verschuldigd zijn. Heb jij er iets op tegen?”

Ze glimlachte. De vraag behoefde geen ander antwoord en van nu af was de toekomst van Tom geregeld.

* * *

Kerstmis kwam en daarmee Leslie — een vrolijke Leslie, misschien een weinig te bleek en te teer, maar een en al levendigheid en grappen en verrukt over de groote vorderingen van Marcus, die weer heele dagen op was, maar toch zijn arm nog

DE EENZAAMHEID DER WOESTIJN: de merkwaardige rotsformaties, die de Zuid-Californische woestijn doorkruisen vormen met de gloeiende zandmassa's een prachtige achtergrond voor de grillige Joshua-boomen en andere vreemde woestijnplanten.

Redactionele Mededeeling

Volgende week beginnen wij met de publicatie van een nieuw groot vervolgverhaal, getiteld:

Als de wolken breken....

door de vermaarde Engelsche schrijfster L. G. MOBERLY.

Onze lezers namen reeds kennis van het werk van deze populaire romanière door de veertiendaagsche boekwerken van de Hollandsche Bibliotheek. Wij herinneren slechts aan haar uitstekende verhalen „De roman van een dokter” en „Als de appelboomen bloeien”, die buitengewonen ingang vonden. Deze boeiende geschiedenis, welke zich voornamelijk in een Engelsche provincie-stad afspeelt, zal niet nalaten onze getrouwe abonnees van het begin tot het einde te interesseeren.

in 'n band droeg, daar die nog tot niets in staat was.

Ennisvale, Percival en diens pleegkind, vulden 't gezelschap aan. De ouders van 't jonge paar waren vertrokken, gerust over Marcus en verzekerd, dat man en vrouw best voor elkaar konden zorgen.

„Marcia — je ziet er stralend uit!” was de begroeting van Leslie, toen de gastvrouw met haar mee naar haar kamer ging. „Dat is 't eenige woord er voor. Wat denkt je man wel van je?”

„Vraag 't hem maar,” lachte Marcia. „Mijn bronzen man heeft eindelijk zijn tong gevonden!”

„Een zilveren tong — een gouden stem,” zong Leslie, „maar toch een man van brons. Niet van marmer, denk daar aan. 'n Metaal kan glanzen, 't

kan verwarmd worden, 't kan smelten en een gloed om zich heen verspreiden. Dat is, wat jouw bronzen man gedaan heeft. Heb ik hem van den beginne af niet goed beoordeeld?”

„Dat heb je. We spreken dan ook nog dikwijls over je.” Leslie lachte, toen ze dat gebruik van „we” hoorde. 't Kwam zoo vaak over de lippen van Marcia. „Ik hoop, dat je voor jezelf een even goede keus zult doen, Leslie.”

Het jonge meisje kreeg een kleur; maar bij 't goeden nacht zeggen sloeg ze beide armen om haar vriendin heen en fluisterde:

„'t Is heel lief van je dat je me weer gevraagd hebt. Ik voel me hier zoo gelukkig.”

Kerstavond werd gewijd aan Percival's pleeg-

kind. Er was een kerstboom, veel cadeautjes en ieder was jong en vrolijk met 't kind. Ze mocht aan 't diner blijven en kreeg een plaatsje naast Ennisvale. Leslie en Percival er tegenover, Marcus en Marcia tegenover elkaar aan 't hoofd en den voet van de tafel.

Toen ze opstonden, nam Ennisvale 't kind op zijn schouder, liet haar goedennacht zeggen en droeg haar naar boven, waar hij haar aan de zorgen van Marcia's kamenier overgaf.

Percival ging tot beneden aan de trap mee en Leslie wierp haar nog een kushand achterna. Marcus en Marcia bleven alleen in de eetkamer, de deur was dicht.

Toen 't kind boven was, keek ze op Percival neer en riep:

„Liefste, wat moet u nu beginnen nu mijn ridder mij weg draagt?” Ze bedacht zich even en vervolgde juichend:

„U kunt moedertje vragen om u gezelschap te komen houden.”

Ennisvale nam haar vlug mee. Percival keerde zich om en strekte de hand naar Leslie uit. „Wil je?” vroeg hij eenvoudig, maar zijn stem trilde van ontroering, toen hij een pas naar haar toe deed.

Haar gezicht stond tusschen lachen en huilen. Plotseling lag ze in zijn armen. Haar gezicht was naar 't zijne opgeheven.

„Liefste,” fluisterde ze, terwijl zijn lippen haar voorhoofd beroerden.

EINDE

VROUWENLEVEN

NIEUWE VOORJAARSHOEDEN

Nieuwe voorjaarschoed van zwart vilt met stroo en aardige garnering opzij.

Hoed van zwart Bangkok-stroo met garnering van gekleurd lint en leeren ornamentje.

Hieronder 'n nieuwe baret van zwart met wit fantasiestroo.

Nieuwe voorjaarschoeden! Klinkt het niet zoo ongeveer als: „De sneeuwkllokjes bloeien”, of: „De crocusjes komen uit”?

Nieuwe voorjaarschoeden! Ze komen tegenwoordig wel bijzonder vroeg, maar toch is het, of de lente ermee wordt ingeluid. Als we, op een mooien dag, de eerste strooien hoeden zien, is het dan niet of de winter wijkt, of de winterkleeren bijna hebben afgedaan? En terwijl we de nieuwe hoedjes de revue laten passeeren, overdenken we meteen wat we verder nog zullen noodig hebben voor den komenden zomer, wat we nog gebruiken kunnen uit onzen voorraad en wat we zouden kunnen veranderen en moderniseeren.

We zitten opeens vol plannen. Die eerste nieuwe hoeden, ze zijn ons een voorproefje van de lente, die ze komen aankondigen, meestal nog vóór sneeuwkllokjes en crocussen hun weg konden vinden door de donkere aarde heen.

En hoe zijn nu de nieuwste voorjaarschoeden? Is er veel verschil met die van verleden jaar?

Het grootste verschil is, dunkt me, dat de hoeden nog iets meer achterover zullen worden gedragen dan in dezen winter. Niet alleen het voorhoofd blijft onbedekt door de nieuwe hoeden, maar soms wordt de hoed zelf nog verder naar achteren geschoven, zooals het model van onze eerste afbeelding, een elegante combinatie van zwart stroo en vilt met een flatterend zwaluwenstaartje opzij.

De baret onzer tweede afbeelding, van zwart met wit fantasiestroo, op eigenaardige wijze samengevoegd, bedekt juist nog 't haar boven 't voorhoofd.

Dergelijke kleine hoedjes zijn voor de vroege lente praktische modellen. Onwrikbaar trotseeren ze de voorjaarsstormen en het ontbreken van een rand ter beschutting van de oogen is, om dezen tijd van het jaar, van weinig of geen belang.

Naarmate echter de dagen lengen en de zon krachtiger wordt, beginnen we te verlangen naar eenige bescherming tegen al te felle zon. Ook daarmede is bij de nieuwe modellen rekening gehouden, want ook de grootere hoed is, in allerlei vormen, vertegenwoordigd.

Eenvoudig en tegelijk zeer elegant is de grootere hoed van onze derde afbeelding. Deze hoed van bangkok-stroo met van achteren over elkaar slaanden rand heeft een sobere, doch voorname garnering van gekleurd lint, dat door een leeren ornamentje wordt vastgehouden.

Alle drie de hier afgebeelde hoeden werden ontworpen door het modehuis Reslaw in Londen.

Al zijn we misschien ook nog niet van plan om een nieuwen hoed te koopen, we kunnen deze modelletjes vast eens bekijken en becritiseeren, we kunnen ze vergelijken met wat we in onze étalages zien en — overleggen hoe we mogelijk onze oude dopjes weer tot nieuwerwetsche zouden kunnen omtoveren.

PAULA DEROSE.

HANDWERK-, REIS-

OF BOODSCHAPPENTASCH

Hier geven wij een paar typen tasschen, welke van alles kunnen bevatten.

Van stevig linnen b.v. zijn deze tasschen geschikt voor boodschappentasch, van gebloemde cretonne of met eenvoudig appliqué-werk op fijn of grof linnen zijn ze geschikt voor reistasch, aan zee, of om mee te nemen naar een schaduwplekje in het bos; onze handwerkjes, boeken, boterhammen en nog veel meer kunnen we er in meedragen. Doch ook in huis heeft men wat aan deze tasch; zij kan zoo prettig aan een rug- of armleuning van een stoel gehangen worden; al uw handwerken kunnen er een plaatsje in vinden, en uw kluwen rolt nooit op den grond.

1 Meter canvas (grof linnen) heeft u ongeveer noodig. We kunnen een levendige kleur kiezen, zooals hard lila, oranje of groen.

De twee groote halve cirkels worden uit het canvas geknipt, plus de lange cirkelband. Rijg den cirkelband aan (of liever tusschen) den voor- en den achterkant van de tasch, zoodat de zoom van den band onder het oppervlak van de tasch komt.

Naai dit stevig op de machine ongeveer $\frac{1}{2}$ c.M. van den kant.

Maakt u aan beide kanten op de tasch weer aparte zakjes, hetgeen zeer practisch is, dan heeft u natuurlijk meer goed noodig. Het zakje is ruim een halve cirkel en kan op de zijkanen gestikt worden.

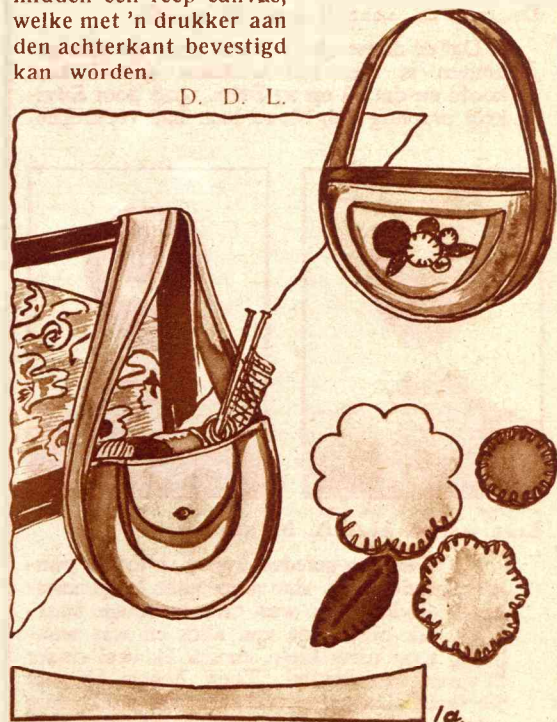
Heeft u liever een bies er tusschen, zoodat dit kleine zakje meer kan bevatten, dan vindt u van de bies op 1a het voorbeeld.

De bies is opzij breeder en onderaan smaller. Het zakje kan nog een overslag hebben. Dit overslag wordt langs den bovenkant van de tasch geschikt, de rafelkant naar onder. De zakjes aan beide kanten van de tasch worden met knoop en knoopsgat gesloten. Wilt u de tasch fleurig maken, dan kunnen voor- en achterkant en de zakjes van mauve, of groen gekozen worden, de tusschenband waaraan gedragen wordt oranje.

Eenvoudig appliqué-werk in lila, groen, oranje en geel.

Om een goeden vorm in de tasch te houden, maken we langs den voorkant van binnen in 't midden een reep canvas, welke met 'n drukker aan den achterkant bevestigd kan worden.

D. D. L.

1a.

Hoe kan men kale plekken weer met ? nieuw haar doen begroeien !

Deze reproducties van foto's toonen duidelijk, wat met de complete Silvikrin-kuur bij reeds begonnen kaalheid kan worden bereikt.

De bekende huidspecialist Prof. Dr. Polland deelt ons omtrent dit typische geval het volgende mede:

Tot het 20e jaar rijkelijke haargroei, weinig seborrhoe, toen zeer spoedig haarverlies, thans ver inspringende kale plekken aan de slapen en een bijna volkomen kaalheid van voorhoofd tot kruin, behoudens enkele dons-haartjes is de huid echter niet atrophisch. Het geval zag er hopeloos uit, ook omdat reeds verschillende gebruikelijke behandelingen absoluut faalden; maar een zeer zorgvuldige behandeling met Silvikrin onder mijn controle had een overweldigend succes.

Dr. med. N. schrijft over dit geval:

Dat de dame op 23 Maart 1927 bij hem gekomen is met een welhaast geheel kaal hoofd en dat zij op 27 Febr. 1928 door Silvikrin prachtig vol, blond haar had verkregen.

Lees wat de heer A. M. schrijft:

... Een jaar geleden kwam ik tot de pijnlijke ontdekking, dat mijn haar langzamerhand uitviel. Het was cirkelvormige haaruitval. Ik probeerde van alles en was wanhopig toen niets hielp, omdat ik veel onder de mensen kwam. Toen begon ik met Silvikrin. De haaruitval is thans reeds lang achter den rug en overal vertoonen zich nieuwe haren. Ik weet werkelijk niet hoe ik U moet danken.

In gevallen van haaruitval en dun haar, waar slechts sprake is van een verzwakking der haarwortels b.v. door uitputting na een ziekte, griep, enz. wordt door de Silvikrin Kuur vaak in verbluffend korten tijd (1-2 maanden) nieuwe krachtige haargroei veroorzaakt. De gebruikers berichten van de wonderbare werking die aan tooverij schijnt te grenzen.

Belangrijker en waardevoller zijn de resultaten van de proefnemingen, die geleerden van naam bij haaruitval en kaalhoofdigheid in uiterst moeilijk te genezen gevallen hebben gedaan.

Er was 1. erfelijkheid in het spel; 2. werd de haargroei belemmerd en welhaast vernietigd door achteruitgang van de hoofdhuid, kenbaar door jeuk, roosvorming en abnormale vetafscheiding. Hierbij ontstaat dan langzamerhand een verharding der bovenste laag van de hoofdhuid (Hyperkeratose), bij kale schedels waarneembaar aan den glans, die, indien zij niet tijdig wordt bestreden, de ernstigste gevolgen voor den haargroei heeft.

De „levensduur“ van het haar, die normaal ca. 4 jaar is, wordt dan steeds minder, hetwelk duidelijk waarneembaar wordt doordat de haarwortelscheede het haar in steeds korter wordende tusschenpoozen loslaat. Tenslotte is het eertijds krachtige haar tot een ragfijn haartje geworden en iedereen praat dan over een kaal hoofd.

In deze zeer talrijke gevallen zal een ieder teleurgesteld zijn, wanneer hij gelooft, dat er een middel bestaat, hetwelk hem zijn haar in 4 weken tijds terug geeft. Een euvel dat misschien reeds jaren heeft geduurd, kan niet in een paar weken zijn genezen.

Dat er echter wel degelijk een preparaat bestaat, hetwelk bij nauwgezette behandeling in staat is op haararme en kale plekken nieuw haar te laten groeien, hebben de resultaten met de Silvikrin Kuur bewezen. Silvikrin heeft na betrekkelijk korten tijd de normale functie van de hoofdhuid en de haarvormende weefsels hersteld en tot buitengewoon krachtigen haargroei gebracht. Dit is een beduidende en prachtige vooruitgang der wetenschap het haargroeiprobleem betreffende, die een verstrekkende betekenis heeft. Prof. Polland bijv. kon zelfs bij haaruitval op jeugdigen leeftijd, waar erfelijkheid de oorzaak was, verrassende resultaten bereiken.

Eenige mededeelingen van Doctoren en Professooren hebben wij in een boekje mede opgenomen. Voorts is alles wat men over de haarverzorging moet weten in dit boekje, getiteld „Ons Hoofdhaar“ verwerkt.

Ook de vinding van Dr. Weidner en het volgens die vinding bereide Silvikrin is hierin beknopt beschreven. ★)

De behandeling begint met een hoofdwassching met Silvikrin shampoo. De zorgzame reiniging met het juiste middel is zeer belangrijk voor de hoofdhuid.

★) Wij willen hier den nadruk er op leggen, dat in Silvikrin haarbouwstoffen in werking treden (actief worden) die biologisch van de grootste betekenis zijn. Silvikrin bevat b.v. Cystine, volgens Prof. Heffter een Pseudo-oxydase. Zij dankt hieraan haar groeiopwekkende kracht. Een ander bestanddeel is Tryptophaan. De beroemde biochemicus Sir Frederic Hopkins (winnaar van den Nobelprijs 1929) heeft gevonden, dat zonder Tryptophaan een celvorming (ook het haar groeit door celvorming) geheel ondenkbaar is.

Mevr. G. D., echtgenoot van den bekenden Mr. D., schrijft:

Ik ken Uw Silvikrin sedert jaren. Mijn blond haar was uiterst teer, hoewel het dicht op elkaar groeide. Om den groei te versterken, gebruikte ik Silvikrin, met prachtig resultaat. Het haar geurt heerlijk, is krachtig en vol en laat zich gemakkelijk kappen.

Zeer waardeerende dankbetuigingen van gebruikers noemen Silvikrin shampoo een prachtig middel, hetwelk de roos en het vet verwijdert en het haar zijde-achtig glanzend en golvend maakt, geurend en zeer gemakkelijk te kappen.

Bijzonderheden over deze vinding kunnen in het korte bestek van een artikel natuurlijk niet worden gegeven. U vindt alles in het boekje. Het bevat waardevolle raadgevingen voor de haarverzorging.

Doctoren zeggen, dat, wanneer deze adviezen algemeen bekend zouden zijn en werden opgevolgd, kaalhoofdigheid spoedig tot de uitzonderingen zou behooren.

Ook voor U ligt een boekje gereed. Het wijst U den weg naar behoud van een vollen haardos tot op hoogen leeftijd. Mocht U last hebben van roos, dun haar, slecht groeiend haar, kale plekken, of schemert reeds het „maantje“ bij U door, aarzel dan niet, het te vragen.

Na ontvangst van onderstaanden bon, zenden wij met het boekje een monster van Silvikrin in den vorm van shampoo ter kennismaking. Zend geen geld. Zonder dat U eenige kosten maakt en zonder eenige verplichting kunt U door ons volkomen worden ingelicht over den haargroei en zijn bevordering.

Zend den bon nog heden!!! Morgen vindt U het blad niet meer terug. Uitstel is veelal afstel. Het verplicht U tot niets en toezending geschiedt geheel gratis en franco.

Aan Laboratorium Silvikrin
Schiekade 104, Rotterdam

BON

Als lezer van „'s-Gravenhage in Beeld“ verzoek ik U mij, zooals in Uw advertentie aangeboden, gratis en franco te zenden:

1. Het boekje „Ons Hoofdhaar“
2. Een monster Silvikrin-Shampoo voor twee hoofdwasschingen.
3. Een monster Silvikrin-Haarwater
4. Beoordelingen van Doctoren.

Naam:

Straat:

Plaats:

Indien Uw adres op den bon niet duidelijk leesbaar is, schrijf het dan s.v.p. nog eens op een afzonderlijk stuk papier. Beide in open enveloppe verzenden en met 1 ½ cts. frankeren.

ZONSONDERGANG AAN DE RIVIER

Een schilderachtig avondgezicht op Quebec, de vroegere hoofdstad van Canada, van de Zuidzijde der St. Laurence-rivier.

**Dr. H. NANNING's
KINADRUPPELS**
(VOLKOMEN ALCOHOLVRIJ)
WEKKEN DEN EETLUST OP

en maken het gebruik van dure versterkingsmiddelen in den regel onnoodig. **WACHT U VOOR NAMAAK** en let op den naam „Dr. H. Nanning” buiten op de roode doos en op de flacon. - Prijs f 1.30

MAAGLIJDERS

Het Maagpoeder van Apotheker **BOOM** heeft gedurende meer dan dertig jaren duizenden Maaglijders genezen van maagpijn, maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per gesloten blikken doos.

**GA NAAR SPECHT
HET KOMT TERECHT**

DE TOOVERSPREUK
VAN

Hij geeft:
Thuis: knusse meubeltjes
warme haard
zacht bed en
keuriglinnengoed.

Hij geeft:
Uit: net costume
solide schoenen
warme jas
of mantel
chique hoed

Hij zegt:
Draag Bont, 't is de mode.
En dat alles op de gemakke-
lijkste betalingsvoorwaarden!

„In den Specht”
Ged. Botersloot 129-135
Rotterdam

Prinsegracht 42, Den Haag — Voorstraat 22, Utrecht

Voor Zachte
Mooie Huid

**„Zij”
CRÈME**

Doozen en Tuben 30-45 en 75 ct.
Potten 1 gld. Bij Uw Drogist.

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren
is....
winnen!

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geras in het
hoofd, enz. **DE** genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG
Oosterpark 45, Amsterdam

Adverteerders, let U wel op ons oplaagcijfer?